SOLDATUL

Nr. 232 | APARE MARȚEA, JOIA și SAMBATA | **Foaie de lămuriri și informații pentru ostași** | REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA STR. SARINDAR Nr. 5-7-9 BUCUREȘTI

INCREDERE IN NOI

Misiunea europeană a poporului român nu e nici de azi, de eri, nici o vorbă de mari ocazii. E un destin, căruia ne-am conformat totdeauna, cu toate puterile noastre și cu intuiția, că fapta noastră, folositoare multora, zidește tăcut și durabil tezaur de afirmare românească, în primul rând. Istoria stă mărturie. Nu trecuseră o sută de ani de la reapariția noastră pe harta Europei — Voevodatul Moldovei a luat ființă la 1360 — când Ștefan cel Mare punea stavilă ambițiilor lui Mahomed al II-lea, cuceritorul Constantinopolului la 1453 și biruitor până la Dunăre și până la Marea Adriatică. Noi ne apăram „sărăcia și nevoile și neamul", dar ridicam aici, în acelaș timp, un fort de temeinică rezistență creștină și europeană împotriva năvălirii turcești.

Alianța lui Mihai Viteazul cu Rudolf II-lea, Impăratul Germaniei, avea acelaș sens creștin și european, iar faptul că marele Domn Muntean realizează din truda lui războinică prima unire a țărilor românești confirmă istoricește necesitatea europeană a unei Românii întregită pe spațiul vital al întinderii neamului românesc.

Lucrurile nu s'au înțeles în chipul acesta la 1600, căci lumea nu era încă suficient pregătită să dea existenței o interpretare justă, cum ele n'au fost înțelese nici la 1877—1878, când tânăra oștire a Regelui Carol I hotăra, în mod definitiv și iremediabil, după patru veacuri de la Ștefan cel Mare, excluderea imperialismului otoman de pe teritoriul bătrânului Continent.

Astăzi facem aceeaș funcție, în fața altei amenințări pentru noi și pentru Europa. Dar în perspectiva trecutului și în lumina faptelor noastre actuale, lucrurile se văd altfel, se văd just. Ceeace ne-a lipsit altădată, și ne-a lipsit până mai deunăzi, a fost încrederea în noi și în puterile noastre. Asta ne-a împiedecat de a fi mai curând o putere europeană pe măsura reală a valorilor noastre rasiale incontestabile. Războiul pe care îl ducem în răsărit, contra imensei forțe distructive a bolșevismului, ne-a adus, în primul rând, această mare biruință asupra noastră. Vitejie am avut de risipit totdeauna, din belșug, dar încrederea în puterile noastre de luptă și de muncă ni-a venit abia acum, sub imboldurile nestăvilite ale ideii naționalismului totalitar, de la care purced toate formele de manifestare creatoare ale unui popor. Cu încredere în noi pășim, astfel, în viitor, înarmați cu energiile sporite ale conștiinței noastre orgolioase despre ceeace avem de înfăptuit pentru noi ca popor și pentru armonia lumei, în care ne-a fost dat să trăim, ca națiune deplin realizată rasial.

D. I. Cucu

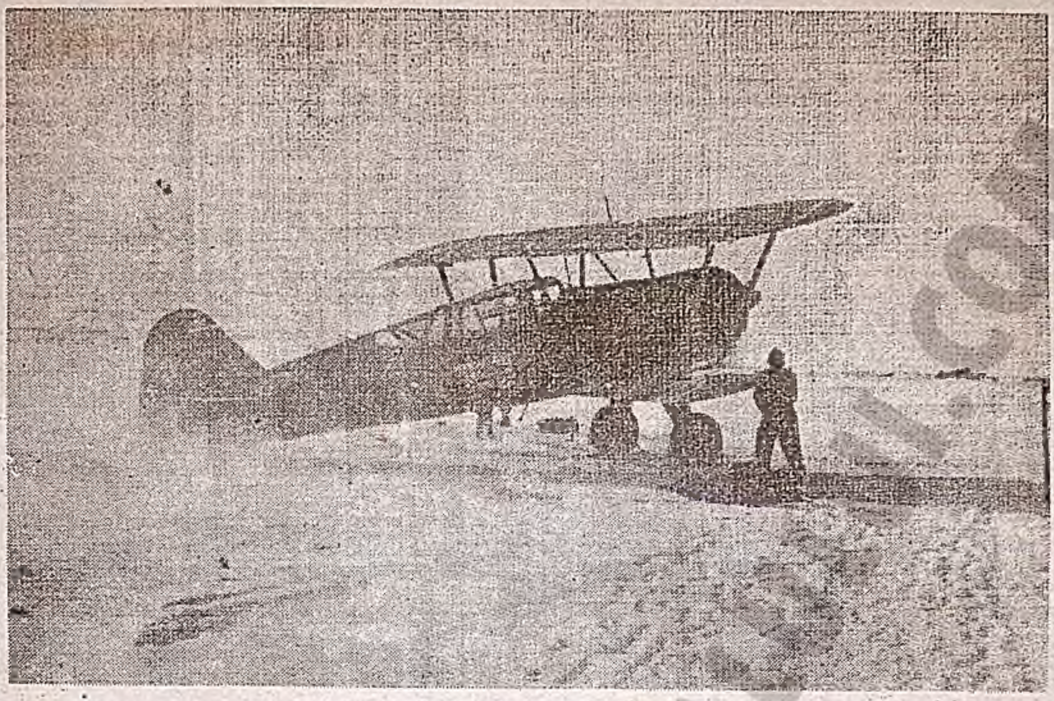

Pe orice timp aviația noastră activează. Iată un avion de observație care pleacă în misiune (S. M. P., Stoicuța Ion)

MEREU CU OCHII SPRE RĂSĂRIT

Am avut întotdeauna dușmani la toate hotarele țării noastre. Fie-că am privit în spre apus, spre nord sau spre sud, vecinii ne-au privit cu dușmănie, ne-au atacat mereu, ne-am bătut în fiecare deceniu și aproape întotdeauna am învins. Câte odată ei erau mai puțini, de cele mai multe ori erau mai mulți decât noi, totuși nu reușeau să ne răzbească cu numărul. Dacă eram unu la unu făceam joc din războiu. Dacă eram unu la doi ne sumecam mâna cămășii, ne luptam mai vârtos și până la urmă învingeam totuși. Dacă erau mai mulți decât frunza codrilor sau nisipul mărilor, loveam în ei, cădeau la pământ mii și când nu mai răzbeam cu numărul lor ne retrăgeam în munți, așteptam până ce se scurg și apoi ne reîntorceam la vetrele arse și jefuite și le refăceam încetul cu încetul.

Cel mai aprig dușman al nostru a fost totuși întotdeauna la răsărit. Pe vremuri de aici veneau hoardele barbare, lacome ca un roi de lăcuste și întotdeauna mai numeroase decât noi. Le țineam drumul la răsărit, loveam cu dârzenie, culcam la pământ șiruri întregi, le zăgăzuiam drumul spre inima Europei. Când erau prea mulți, ne retrăgeam din drumul lor pentru a ne reîmprospăta forțele și apoi le ațineam din nou calea și ne refăceam cu greu gospodăriile pustiite. Pe când totul era refăcut și românul putea să răsufle mai în voie, veneau din nou, veneau iarăși numeroși și pentru a suta oară trebuia să ne încercăm puterile cu veneticii sălbateci.

După ce popoarele s'au așezat, în răsărit i-am avut de vecini pe ruși. Noi eram un popor mic, ei erau de o sută de ori mai puternici decât noi și țara lor era infinit mai mare decât a noastră. Pericolul devenise deci de neînlăturat.

Rușii erau lacomi, dar mai ales mulți, foarte mulți; oricât de viteji am fi fost noi, oricât de încercați am fi fost în războiu, era greu, aproape imposibil să răzbim cu numărul lor.

Ce aveam de făcut? Singuri nu puteam răzbi cu rușii, unul cu o sută nu se putea răsboi cu succes. Trebuia deci să ne căutăm aliați, țări mai mari și mai puternice, cu ajutorul cărora să ne putem răfui cu rușii.

Războiul mondial s'a terminat printr'o minune fericită, colosul rus fiind lovit cu succes de armata noastră și Basarabia eliberată.

Veniseră însă vremuri grele. In Rusia se inscăunase comunismul, boala cea mai grozavă și mai periculoasă a secolului. Rușii se pregăteau neîncetat pentru subjugarea întregei Europe și în primul rând pentru cucerirea țării noastre. Trebue să repetăm, că erau mulți și noi puțini și erau bine înarmați, pe când noi abia începeam să ne înarmăm. Ce am fi putut face noi în fața colosului roșu? Ne-am fi luptat, am fi trimis sute de mii de bolșevici în focul iadului, dar până la urmă am fi fost învinși.

Aliatul german ne-a fost de un folos imens, după cum noi i-am fost de folos. Mână în mână, am izbutit ceia-ce n'am fi putut face numai fiecare în parte. Bolșevicii au primit lovituri neîncetate, și până la urmă se vor prăbuși.

Mereu cu ochii la răsărit. Aceasta trebuie să fie ținta noastră de azi și de mâine. Atâta timp cât vecinul din răsărit e puternic, noi vom fi prea slabi pentru a ne apăra și dacă înlăturăm pericolul pentru moment, mâine se va ivi din nou.

Acum dușmanul e slab. In Rusia sovietică e foame și debandadă. Ofensivele lor sunt încercări sortite dela început eșecului. Vor mai muri mulți ruși, dar nu vor reuși să ne împingă cu nici un pas înapoi. Dealtfel li se pregătește o surpriză, care le va tăia pofta de a mai încerca spargeri de front.

Mereu cu ochii la răsărit. Această poruncă trebuie să se înscrie în inimile și creerul tuturor românilor. Cu ceilalți dușmani ne vom răfui mai ușor. Cu rusul trebuie să terminăm acum, căci altfel viitorul țării și nepoților noștri va fi din nou amenințat.

ȚARA ARE GRIJE DE TOȚI FIII EI

Fiecare clasă socială își are rostul ei bine definit într'un stat național. Țara are nevoie de toate elementele care o constituesc, căci lipsa sau apăsarea unei pături sociale poate aduce o sdruncinare în mecanismul statal.

Mareșalul Antonescu, secondat de guvernul țării, a căutat dela început să pună sub acelaș scut pe toți locuitorii țării, ajutându-i și ocrotindu-i deopotrivă. Astfel s'au luat o serie de măsuri pentru ajutorarea plugărimei. Unelte, mașini agricole au fost puse la dispoziția muncitorilor pământului, reușindu-se ca într'un interval de timp de 2 ani să se dubleze aproape producția. Credite importante au fost distribuite celor cari aveau nevoie pentru a se înzestra cu nou utilaj agricol sau voiau să desțelenească mai mult pământ decât în trecut.

Funcționarii au fost priviți cu aceiași solicitudine. Lefurile au fost urcate, instituțiile publice au fost prevăzute cu consumuri publice pentru funcționarii lor. Alte măsuri de ajutorare în domeniul locuințelor și alimentării, au ușurat într'o măsură importantă viața funcționarilor și familiilor lor.

Școlile au fost subvenționate, bisericile ajutate din greu. Studențimea a fost plasată prin căminuri și cei nevoiași ajutați cu burse mari.

Grija guvernului țării nu putea să nu se oprească și asupra muncitorilor. Din orice categorie sau breaslă ar face parte muncitorii aduc un aport important la consolidarea țării în timp de pace și la câștigarea biruinței asupra dușmanilor în timp de războiu.

România e încă o țară tânără în domeniul industriei. Totuși, la noi s'au făcut adevărate minuni în acest timp scurt. Fabricele au lucrat și lucrează zi și noapte pentru a pregăti arme, stofă sau încălțăminte pe seama ostașilor țării.

Un războiu nu se câștigă numai prin vitejia oștirilor. Bravii care luptă în linia de foc au nevoe de armament cât mai modern și mai eficace. In timp de iarnă trupul lor trebue ocrotit de înghet. Ori toate acestea se confecționează de miile de muncitori, cari își dau astfel obolul netăgăduit la victorie.

Recunoscându-li-se această importanță în viața țării, guvernul nostru a găsit și de data aceasta mijloacele cele mai potrivite pentru ajutorarea muncitorimei.

Asigurările sociale au însemnat în toate țările civilizate o cale menită să ușureze viața muncitorimii. La noi, asigurările sociale au ajuns la un nivel foarte ridicat, dând roade mai mult decât satisfăcătoare.

In afară de intervenția Asigurărilor sociale în toate cazurile de boli, accidente, importanta instituție a creiat o serie de secții medicinale, căutând nu numai să vindece, ci să și sprijine și încurajeze natalitatea în lumea muncitorilor.

O scurtă recapitulare dată de Ministerul Muncii în legătură cu activitatea Asistenței Sociale dovedește fără îndoială uriașa operă săvârșită în această direcție. Cheltuelile de spitalizare s'au ridicat în ultimii trei ani la aproape 100 milioane de lei. Pentru asigurații, bolnavi de tuberculoză s'au creat dispensarii și sanatorii speciale unde se dau tratamente cu internări în sanatoriu până la 3 ani.

Ion Munteanu

Pagina Literară

PUIUL

de I. AL. BRĂTESCU-VOINEŞTI

Intr'o primăvară, o prepeliţă aproape moartă de oboseală — că venea de departe, tocmai din Africa — s'a lăsat din sbor într'un lan verde de grâu, la marginea unui lăstar. După ce s'a odihnit vreo câteva zile, a început să adune beţigaşe, foi uscate, paie şi fire de fân şi a făcut un cuib pe un muşuroiu de pământ, mai sus, ca să nu i-l înnece ploile; pe urmă, şapte zile de-a-rândul a ouat câte un ou, în totul şapte ouă mici ca nişte cofeturi şi a început să le clocească. Ai văzut cum stă găina pe ouă? Aşa sta şi ea, doar că ea în loc să stea în coteţ, sta afară în grâu; şi ploua, ploua de vărsa şi ea nu se mişca, ca nu cumva să pătrundă o picătură de apă la ouă. După trei săptămâni i-au ieşit puii drăguţi, nu goi ca puii de vrabie, îmbrăcaţi cu un puf galben ca puii de găină, dar mici, parcă erau şapte gogoşi de mătase şi au început să umble prin grâu după de mâncare. Prepeliţa prindea câte o furnică, ori câte o lăcustă, le-o fărâmiţea în bucăţele mici şi ei pici pici pici cu ciocuţelele lor o mâncau numaidecât. Şi erau frumoşi, cuminţi şi ascultători; se plimbau prin prejurul mamei lor şi când îi striga: pitpalac! repede veneau lângă ea. Odată, prin Iunie, când au venit ţăranii să secere grâul, cel mai mare dintre pui n'a alergat repede la chemarea mă-sii, şi cum nu ştia să sboare, haţ! l-a prins un flăcău sub căciulă. Ce frică a păţit când s'a simţit strâns în palma flăcăului, numai el a ştiut; îi bătea inima ca ceasornicul meu din buzunar; dar a avut noroc de un ţăran bătrân, care s'a rugat pentru el:

„Lasă-l jos, mă Mărine, că e păcat de el, moare. Nu-l vezi că de-abia e cât luleaua?"

Când s'a văzut scăpat, fuga speriat la prepeliţă să spuie cea păţit. Ea l-a luat, l-a mângâiat şi i-a spus:

„Vezi ce va să zică să nu mă asculţi? Când te-ai face mare, o să faci ce vrei tu, dar acum că eşti mic să nu ieşi niciodată din vorba mea, că poţi să pătesti şi mai rău".

Şi aşa trăiau acolo liniştiţi şi fericiţi. Din seceratul grâului şi din ridicarea snopilor se scuturaseră pe mirişte o groază de boabe cu care se hrăneau, şi măcar că nu era vreo apă prin apropiere, nu sufereau de sete, că beau dimineaţa picături de rouă de pe firele de iarbă. Ziua când era căldură mare, stau la umbră în lăstar; după amiazi, când se potolea vipia, ieşeau cu toţii pe mirişte; iar în nopţile răcoroase se adunau grămadă, ca sub un cort, sub aripile ocrotitoare ale prepeliţei. Incet, încet puful de pe ei s'a schimbat în fulgi şi în pene şi cu ajutorul mamei lor au început să sboare. Lecţiile de sbor se făceau dimineaţa spre răsăritul soarelui, când se îngâna ziua cu noaptea şi seara în amurg, căci ziua era primejdios din pricina ereţilor care dădeau târcoale deasupra miriştii.

Mama lor îi aşeza în rând şi-i întreba: „Gata"? „Da" răspundeau ei. Una, două, trei! Şi când zicea „trei" frrrr! sburau cu toţii dela marginea lăstarului, tocmai colo lângă cantonul de pe şosea şi tot aşa îndărăt.

Şi mama lor le spune că-i învaţă să sboare pentru o călătorie lungă pe care trebuiau s'o facă în curând, când o trece vara. „Şi o să sburăm pe sus de tot, zile şi nopţi şi o să vedem dedesubtul nostru oraşe mari şi râuri şi marea".

Intr'o după amiază, pe la sfârşitul lui August, pe când puii se jucau frumos în mirişte împrejurul prepeliţei, aud o căruţă venind şi oprindu-se pe drumeagul de pe marginea lăstarului. Au ridicat toţi în sus capetele cu ochişorii ca nişte mărgele şi ascultau.

Nero! înapoi! s'a auzit un glas strigând.

Puii n'au priceput, dar mama lor, care înţelesese că e un vânător, a rămas încremenită. Scăparea lor era lăstarul, dar tocmai dintr'acolo venea vânătorul. După o clipă de socoteală le-a poruncit să se pitulească jos lipiţi cu pământul şi cu niciun preţ să nu se mişte.

„Eu o să sbor; voi să rămâneţi nemişcaţi; care sboară e pierdut. Aţi înţeles"?

Puii au clipit din ochi c'au înţeles şi au rămas aşteptând în tăcere.

Se auzea fâşâitul unui câine care alerga prin mirişte şi din când în când glasul omului: „Unde fugi? Inapoi, Nero".

Fâşâitul se apropie — uite câinele a rămas împietrit, cu o labă în sus, cu ochii ţintă spre ei.

„Nu vă mişcaţi", le şopteşte prepeliţa şi se strecoară binişor mai departe. Câinele păşeşte încet după ea. Se apropie grăbit şi vânătorul. Uite-l: piciorul lui e acum aşa de aproape de ei, încât văd cum i se urcă o furnică pe carâmbul cismei. Vai, cum le bate inima! După câteva clipe prepeliţa sboară ras cu pământul, la doi paşi de botul câinelui care o urmăreşte; vânătorul se depărtează strigând: înapoi! înapoi! Nu poate trage, de frică să nu-şi împuşte câinele; prepeliţa se preface atât de bine că e rănită încât câinele vrea cu orice preţ s'o prindă; iar când socoteşte că e în afară de bătaia puştii, sboară repe scăpată spre lăstar.

In vremea asta, puiul cel mai mare în loc să stea nemişcat ca fraţii lui, după cum le poruncise mă-sa, sboară; vânătorul îi aude pârâitul sborului, se întoarce şi trage. Era cam departe. O singură alice l-a ajuns la aripă. N'a picat, a putut sbura până în lăstar; dar acolo, de mişcarea aripei, osul, la început numai plesnit, s'a crăpat de tot şi puiul a căzut cu o aripă moartă. Vânătorul, cunoscând desimea lăstarului şi văzând că trăsese într'un puiu, nu s'a luat după dânsul, socotind că nu face truda de a-l căuta prin lăstar.

Ceilalţi pui nu s'au mişcat din locul unde-i lăsase prepeliţa.

Auzeau în tăcere. Din când în când se auzeau pocnete de puşcă şi glasul vânătorului strigând: aport! Mai târziu căruţa s'a depărtat, în spre vânător, de drumeagul lăstarului; pocnetele şi strigătele s'au pierdut, s'au stins şi în tăcerea serii care se lăsa nu se mai auzea decât cântecul greerilor; iar când s'a înoptat şi răsăra luna dinspre Cornăţel, au auzit desluşit glasul mamei lor chemându-i din capul miriştii:

Pitpalac! Pitpalac!

Repede au sburat în spre ea şi au găsit-o. Ea i-a numărat; lipsea unul.

— Unde e nenea?

— Nu ştim — a sburat.

Atunci prepeliţa disperată a început să-l strige tare mai tare, ascultând din toate părţile. Din lăstar i-a răspuns un glas stins: piu! piu!..

Când l-a găsit, când i-a văzut aripa ruptă, a înţeles că era pierdut; dar şi-a ascuns durerea ca să nu-l desnădăjduiască pe el..

De atunci au început zile triste pentru bietul puiu. Abia se mişca cu aripa târâş după dânsul — se uita cu ochii plânşi cum fraţii lui se învăţau la sbor dimineaţa şi seara; iar noaptea, când ceilalţi dormeau sub aripa mamei, el o întreba cu spaimă:

— Mamă, nu e aşa că o să mă fac bine? Nu e aşa că o să merg şi eu să-mi arăţi cetăţi mari şi râuri şi marea?

— Da, mamă, răspundea prepeliţa, silindu-se să nu plângă.

Şi a trecut vara. Au venit ţăranii cu plugurile de au arat miriştea; prepeliţa s'a mutat cu cuibul într'un lan de porumb de alături; dar peste câtăva vreme au venit oamenii de au cules, au tăiat cocenii şi au întors locul; atunci s'au mutat în nişte pârloage din marginea lăstarului.

In locul zilelor mari şi frumoase au venit zile mici şi posomorite, a început să cadă brumă şi să se răcească frunza lăstarului. Pe înserate se vedeau rândunici întârziate sburând în rasul pământului, ori pâlcuri de alte păsări călătoare, iar în tăcerea nopţilor friguroase se auzeau strigătele cocorilor, mergând toate în aceeaşi parte către miazăzi.

In inima bietei prepeliţe era o luptă sfâşietoare. Ar fi vrut să se rupă în două: jumătate să plece cu copiii sănătoşi care sufereau frigul toamnei înaintate, iar jumătate să rămâie cu puiul schilod care se agăţa de ea cu disperare. Suflarea duşmănoasă a crivăţului, pornită fără veste într'o zi a hotărît-o. Decât să-i moară toţi puii, mai bine numai unul — şi fără să se mai uite înapoi, ca să nu-l slăbească hotărîrea, a sburat cu puii sdraveni, pe când cel rănit striga cu desnădejde:

„Nu mă lăsaţi! Nu mă lăsaţi!

A încercat să se târască după ei, dar n'a putut şi a rămas pe loc, urmându-i cu ochii până au pierit în zare, spre miazăzi.

Peste trei zile toată preajma era îmbrăcată în haina albă şi rece a iernei. După o ninsoare cu viscol, urmă un senin ca sticla, aducând cu dânsul un ger aprig.

La marginea lăstarului, un puiu de prepeliţă cu aripa ruptă, sta sgribulit de frig. După durerile groaznice de până adineori, urmează acum o piroteală plăcută. Prin mintea lui fulgeră crâmpeie de vedenii... miriştea... un carâmb de cizmă pe care se urcă o furnică... aripa caldă a mamei. Se clatină într'o parte şi într'alta şi pică mort, cu degetele ghiarei împreunate ca pentru rugăciune.

Câte puţin din toate cele

Funcţia hormonilor

Corpul viu se aseamănă cu un motor care-şi procură energie din procesele de ardere. Hidrocarburele, grăsimile şi albumina se ard, fiind izvorul din care mamiferul îşi acoperă nevoile de energie pentru mişcare. Acţionarea sau stagnarea fenomenelor de ardere se fac în organism prin glanda tiroidă. Dacă la un om această glandă lucrează prea tare, intensitatea proceselor de ardere este ridicată, tempoul mişcărilor accelerat. Omul supra activ prin glanda sa tiroidă este vioi, neliniştit, temperatura sa este ridicată, el îşi consumă ultimele sale rezerve de grăsime. Şi funcţiunile creerului său sunt stimulate. Nu se mişcă mai repede ca alţi oameni, ci gândeşte şi vorbeşte mai repede, este mai productiv, are mai multă iniţiativă, dar o gradare maximă duce la productivitate, la nelinişte chinuitoare şi fuga gândurilor. Acestea sunt semnele bolii provocate de supra-funcţiunea glandei tiroide. Substanţa care produce toate acestea este thyroxina, care este al doilea hormon artificial, fiind folosit ca leac la oamenii a căror glandă tiroidă funcţionează prea slab, sau la aceia care nu o posedă, dela naştere sau prin operaţie, la tratamentul îngrăşării bolnăvicioase, la accelerarea vindecării rănilor, regenerarea oaselor etc.

Hormonii artificiali sunt astfel cele mai naturale medicamente, ca şi vitaminele şi substanţele serului sângelui. Dacă astăzi medicul poate face o femeie sterilă fertilă, uşura naşterea, dacă vindecă impotenţa bărbatului, aduce uşurare prostaticului şi prospăţime şi capacitate de muncă omului bătrân, dacă ajută pe graşii anormali să recapete formele lor estetice şi dacă forţa organismului slăbit, aceasta numai datorită cercetării ştiinţifice germane care prin creierea sintetică a hormonilor puri a confruntat duşmanii vieţii sănătoase, productive.

Ceasornice din 3 milenii

Istoria artei ceasornicelor este bogată în minuni. Cele mai vechi sunt ceasornicele solare, care datează circa dela anul 750 înainte de Christos. Astronomii babiloni au fost aceia care le-au desvoltat. Ceasornicele cu apă au fost fabricate pe la anul 660 înainte de Christos, de către asirieni. Mult mai vechi este obeliscul egiptean, servind şi ca măsurător al umbrei. Un astfel de obelisc originar din Luxor, construit de Ramses II, se găseşte la Paris, ceasornicul solar modern, ceasornicul sudic cu un arătător spre poluri, este o invenţie germană din Nuernberg şi Augsburg, datând din 1430, care a devenit un meşteşug, răspândindu-se aceste ceasornice în întreaga Europă. Mai târziu ceasornicarii din Pădurea Neagră au făcut chiar ceasornice solare pentru buzunar. Cel mai mare ceasornic vechiu a fost ceasornicul dela „Strassburger Münster" al lui Issak Habrecht, calculat pentru 25.804 ani, funcţionând din 1573 până în 1789. Cele mai mari ceasuri din lume sunt la Londra şi New Jersey, având o dimensiune de 6.85 metri respectiv 11.50 m., totuşi pitice faţă de cel mai mare ceas din lume proiectat de berlinezul Stegemann cu o dimensiune de 150 metri care trebue să fie aşezat într'o uzină germană între coşuri, o realizare amânată până după războiu. Dar există şi ceasuri minuscule, printre care cel mai mic trebue să fie cel al unui ceasornicar din Geneva, constând din 95 de piese, având grosimea de 3 mm., iar căsuţa de 1 cm. cu o greutate care nu atinge un gram.

Ceasurile originale sunt deasemenea multiple, există ceasuri de paie la Goslar, din flori pe pământ, la Paris într'un restaurant chiar un ceas „Lucullus" cu cuţit şi furculiţă drept arătătoare şi stridii drept cifre, apoi un ceas funcţionând cu forţa apei, ceasuri în formă de carte de rugăciune, cruce, mere, pere, păsări, ceasuri cu cele mai diferite jocuri, figuri, clopoţe, voci de animale etc.

Cercetarea curenţilor de sub apă

Apa foarte sărată a Mării Negre curge, după cum se ştie, prin Bosfor în Marea Mediterană. Datorită acestui fenomen, şi apa Mării Mediterane conţine multă sare. Deasemenea apa care se scurge din Marea Mediterană prin Gibraltar este mai sărată decât apa Oceanului Atlantic. Deoarece această apă are o densitate mai mare din cauza conţinutului mai ridicat de sare, apa Mării Mediterane coboară în ocean la adâncimi mari. Oceanografii au putut stabili această apă la 1300—2000 m. sub nivelul oceanului. Curenţii apei mai sărate se întind în Oceanul Atlantic chiar dincolo de Ecuator, ultimele ramificaţii putându-se stabili chiar prin regiunile Africei de Sud.

Inamicul folosește propaganda spre a ne răpi credința în dreptatea și victoria finală și cu nădejdea că, astfel, ne va înmuia hotărîrea noastră de luptă. Combate propaganda inamicului.

PIERDERILE ENORME BOLȘEVICE AU IMPUS CA TRACTOARELE SĂ FIE CONDUSE DE FETIȚE

La Moscova a avut loc de curând adunarea agricolă a regiunei Moscova.

„Tovarășul" Karsavin președintele adunării a ridicat în cursul desbaterilor o problemă care începe să neliniștească serios oficialitatea sovietică: Lipsa benzinei și petrolului pentru tracțiunea mecanică în general și pentru tractoarele agricole în particular. De aceea — după cum anunță postul de „Radio Moscova" — vorbitorul a stăruit asupra necesității ce se impune ca în campania agricolă a anului 1943 benzina să fie înlocuită prin combustibil solid și aceasta prin întrebuințarea gazogeneratoarelor alimentate cu lemne. Și tovarășul Karsavin a încheiat sfătuind pe participanți să se îngrijească din vreme de lemne uscate și tăiate mărunt — ceiace ni se pare o duioasă și părintească precauțiune.

Tovarășul Sivacenco luând cuvântul în aceiași chestiune a lipsei combustibil lichid a spus că benzina poate fi înlocuită atât la tractoare cât și la automobile cu terepentina extrasă din conifere și care dă oftolul, un perfect surogat de produse petrolifere.

Iată prin urmare că o nouă problemă, după atâtea altele, vine să complice economia sovietică într'un compartiment esențial. Chestiune forate gravă fiindcă afectează toate industriile — nu numai cea agricolă — și pe cea de războiu în prim rând.

Dacă trebue să credem pe cuvânt pe oratorii dela Moscova — și suntem îndreptățiți s'o facem, fiindcă nu noi i-am făcut să vorbească — atunci faimoasele surse petrolifere dela Baku și aiurea, pe cari propaganda sovietică le înfățișa drept inepuizabile, și-au scăzut randamentul într'așa măsură, încât produsele extrase au devenit insuficiente pentru necesitățile curente.

Și cum toate disponibilitățile vor fi bine înțeles afectate frontului: avioane, unități motorizate, automobile, vehicule automobile, îngrijorarea factorilor răspunzători sovietici e explicabilă. Numai pe enormul consum de produse petrolifere pe care războiul modern îl necesită, s'ar putea să facă simțită lipsa de benzină și pe front, adică acolo unde se joacă destinele Rusiei însăși.

Dar tot la această adunare mai aflăm un lucru și acesta de o deosebită gravitate. Pentru complectarea și pregătirea cadrelor noui de conducători de tractoare vor începe cursuri speciae, la 1 Februarie 1934 — cadre noui care vor fi complectate cu fete și femei dela vârsta de 16 ani în sus!

Prin urmare pentru asemenea întrebuințări technice la cari mâna de operă masculină este absolut necesară, se vor folosi femei și încă dela vârsta fragedă de 16 ani... niște copile!

Aceasta ilustrează mai bine decât orice date statistice fioroasele pierderi ale bolșevicilor pe front: milioane de morți și de răniți, milioane de prizonieri — și catastrofalul bilanț deficitar sporește pe zi ce trece. Pentru ofensiva lor din iarna aceasta sovietele au svârlit în foc toate disponibilitățile lor în efective — printre prizonieri au fost identificați tineri de 17—18 ani! Orașele, satele uzinele și fabricile din U.R.S.S. au fost golite de bărbați. Tot ce e în stare de a purta arme a fost asvârlit pe front pentru a umple golurile enorme. S'au organizat — elementul masculin ne mai fiind îndestulător — batalioane de femei. Dar rezistența înverșunată a aliaților germani și români a măcinat și macină fără răgaz aceste formidabile masse omenești. Aceasta până când — după planuri restabilite cu precizie — eroicii apărători ai civilizației Europei vor porni peste hecatombele de cadavre rusești ofensiva lor care va pecetlui soarta barbariei asiatice.

COMUNITATE DE IDEAL ȘI DESTIN

Până la isbucnirea războiului ruso-finlandez din 1939, când eroica țărișoară din nord a uimit lumea printr'o vitejie fără seamăn, nimeni nu se prea interesa de ea, lăsând-o să-și trăiască în pace viața liniștită, încununată cu frumusețea peisagiilor ca într'o mie și una de nopți. Popor mic, credincios și cu simțul datoriei bine desvoltat, nu s'a lăsat intimidat de agresiunea bolșevică și a sărit să-și apere Patria. Gestul a uimit lumea, care încordată aștepta să vadă cum se termină această inegală luptă... Faptele de arme săvârșite de soldații finlandezi, au trecut în legendă, trebuind de multe ori să lupte unul contra 100 de bolșevici. Lupta n'a ținut decât câteva luni, dar moralicește, Finlanda a ieșit învingătoare. A trebuit să cedeze colosului de 180 de milioane, făcând o pace care o desonora. S'a resemnat însă, așteptând cu calmul omului îndurerat, momentul reluării luptei. S'a resemnat pentru că nimeni n'a încurajat-o, n'a ajutat-o și nu i-a trimis măcar un tun, nimeni din cei cari își dădeau seama ce înseamnă pentru lumea întreagă pericolul iudeo-comunist. Unii se mulțumeau numai să declare că-i garantează independența și după aceea să tacă, iar alții admirau din fotoliile țărilor lor, vitejia mare și sacrificiul micului popor. Dar, acum când lupta a fost reluată de toate popoarele civilizate ale Europei contra comunismului, ne putem da seama că războiul din 1939 a fost primii pași spre victoria lumii asupra întunericului, pași făcuți cu atâta sacrificiu de mica Finlandă. Deși extenuată poate, deși desamăgită pentrucă în lupta în care pusese atâta suflet, n'o ajutase, după cum am spus, nimeni; a fost prima care a luat arma, atunci când Fuehrerul Adolf Hitler a dat semnalul de începerea luptei.

Și de aproape doi ani, luptă încontinuu, ținând piept acolo, la nordul înghețat, inamicului de moarte. Scriind despre Finlanda, mă gândesc la țara noastră: Aceeași soartă, aceeași comunitate de ideal și destin. Una păzitoare a civilizației europene la nord, cealaltă la sud, unde aproape două secole și jumătate a ținut în loc invaziile barbare ce veneau de peste Dunăre. La fel ca Finlanda, România a trebuit să cadă victima agresiunii bolșevice din 1940, când fără nici un drept și disprețuitori, comuniștii au năvălit pe frumoasele plaiuri basarabene și bucovinene. Durerea poporului român atunci, n'a fost mai prejos de-a celui finlandez. Ne-am resemnat și noi, nădăjduind că Dumnezeu ne va ajuta să ne putem redobândi prin forța și sufletul ostașului român, hotarele smulse. Și atunci, când s'a dat semnalul de pornire spre răsărit, alături de Germania și Finlanda s'a alăturat și România. Războiul acesta ne-a apropiat atât de mult de vrednicul popor finlandez, încât nimic, vreodată: nu va putea distruge sentimentul nostru de prietenie și admirație.

Suntem acum legați sufletește în lupta pe viață și pe moarte, și mână în mână cu ceilalți aliați pășim sigur spre victorie.

Din conjuctura aceasta sufletească a isbucnit constituirea Asociației finlandezo-română.

Când războiul se va termina și vom putea fructifica rodul trudei și jertfelor noastre, vom putea descoperi la poporul viteaz dela nord, toate comorile sufletului și gândului său, pietre prețioase cu care ne vom mândri.

Constantin Salcia

PORTRETE DE MARINARI

DOMNUL COMANDOR

Mă așez la masa de scris cu sfială. Chiar dela început îmi dau seama că portretul „Domnului Comandor" nu poate fi lucrat cu vârful peniței, cu cerneală și cuvinte, pe scama albă a filei de scris.

Asta e evident, până la stridență... Dacă te încumeți să-l înfățișezi, apoi nu poți să o faci decât într'un singur fel: săpându-l în piatră cu dalta. Sunt conștient că acesta e singurul material adecvat, după cum nu îmi pot închipui figura lui Michel Angelo lucrată în altceva decât în piatră dură, de cremene. Sunt modele care refuză gipsul, argila și pasta moale, „Domnul Comandor" este dintre aceștia.

Când l-am văzut întâia oară am tresărit. Dânsul are statura marinarilor din romane și din gravuri. Umerii săi ar trebui lucrați din două colțuri uriașe de stâncă prăvălită depe un pisc pleșuv și sihastru.

Am avut to timpul impresia că dacă „Domnul Comandor" își va umfla pieptul și își va întări mușchii, tunica bleumarin cu galoane late aurii și fireturi, se va sfâșia într'o mie de bucăți, ca hârtia.

Peste pieptul său ar putea trece automobilul și nu ar simți nimic.

Cred că poate urni tunul din loc, mai cu ușurință decât Ioan Vodă cel Cumplit. „Domnul Comandor" este marinar, până și în mersul său, dacă l-ai vedea în haine civile — te-ar face să-l ghicești că este marinar; dânsul pășește legănat, parcă s'ar plimba pe puntea comenzii când marea e bântuită de furtună. Poate legănarea aceasta care este a vaporului balansat de valuri a dobândit-o în mulții ani pe care i-a petrecut cutreerând mările și oceanele îi sunte dese și negre ca niște tâmplele „Domnului Comandor" trebue să se fi scuturat vreo cincizeci de toamne — părul și sprâncenele îi sunt dese și negre ca niște fâșii de noapte opacă. Dacă intră într'un local prezența lui te impresionează ca o poruncă de „Drepți" și te ridici în picioare. Dacă te întâlnești pe stradă duci mâna, cu energie, la pălărie sau la chipiu. De abia după ce ai salutat, îți dai seama de ce ai făcut-o, în toate mișcările lui, vezi pe „Comandant"! Am aflat că „Domnul Comandor" a fost întreaga tinerețe pe submarin. Asta îți impune și mai mult respect. E drept că ar fi putut comanda tot cu atâta glorie un transatlantic, o galeră din evul-mediu sau o navă de pirați. Totuși cel mai nimerit era tot submarinul. E interesant că dânsul a fost întâiul comandant al primului submarin românesc. In ziua în care a primit — probabil la cererea sa — această comandă, submarinul nu era fabricat decât pe hârtie cu tuș și cu cerneală, de inginerii șantierului. Comandorul a luat totuși comanda, mândru, a stat pe șantier, amestecându-se printre lucrători și a dat ajutor, veghind la construirea submarinului al cărui comandant era. Dimineața era cel dintâiu care venea la lucru și pleca ultimul. Și, comandantul nu stătea degeaba pe șantier, fumând țigări sau plimbându-se cu mâinele la spate. El lucra, bătea un nit, îndoia o țeavă, măsura o placă, făcea un calcul sau vopsea o tablă. El a asistat la punerea fiecărui șurub, la baterea fiecărui cui și submarinul a căpătat formă, în metal și în oțel, sub ochii săi atenți. Pe urmă au venit probele.

Comandorul a fost primul care s'a urcat în submarin și a pornit cu mâinile lui mașinile. Pe urmă tot el a fost acela care a intrat în adâncul mării, făcând proba navei. A venit spre țară și a comandat-o ani dearândul. Nimeni nu își închipuia că submarinul ar putea fi comandat de altcineva decât de „Domnul Comandor". Ofițerii tineri, maeștri și contingentele de marinari care s'au perindat pe la submarine, au învățat arta luptei în adâncul mării dela „Domnul Comandor". Elevii săi au ajuns azi și ei profesori. Pe brațul comandantului de submarin s'au așezat, cu timpul, alte galoane aurii. Și, într'o zi, el a luat comanda tuturor submarinelor, pe urmă și a vedetelor rapide, iar în ultima vreme o și mai mare comandă. Pe oricare altul aceste măriri l-ar fi bucurat.

Pe „Domnul Comandor" îl întristează; cu fiecare nouă tresă și cu fiecare avansare, el trebue să se depărteze de submarine și de port.

In ultima vreme a trebuit să se mute depe vapor și „Domnul Comandor" nu poate dormi pe uscat. El s'a învățat să trăiască numai pe apă. Pământul este împietrit și nu îl simți viu, neliniștit și fără de astâmpăr, sub podele cum simți marea depe vapor. Din când în când „Domnul Comandor" ridică ochii din dosare și privește neliniștit pe fereastră; ar vrea să vadă cum e marea. Dar ochii lui mari, negri ca e tuciul es întunecă; afară zărește pământul! Și el vrea să vadă valuri... Totuși „Domnul Comandor" nu este un visător. E, dimpotrivă, un om care posedă simțul realității în cel mai înalt grad. E un bărbat autentic și un ostaș dârz cum numai un sumbarinist poate fi. Asta nu l'a împiedecat pe „Domnul Comandor" să plângă acum câtăva vreme, cu lacrimi mari, care îi curgeau obrajii bronzați, prelingându-se, fierbinți, pe dosarele cu ordine de atac și peste hărți. Nu știe că l'am văzut cu lacrimi pe obraz și n'are să mi-o erte poate, că am scris-o. scris-o.

Dece plânge „Domnul Comandor?"

Fiindcă submarinul său — care se afla în misiune — de două zile nu dăduse nici un semn de viață!...

— S'a scufundat, spunea comandantul, și eu nu eram la bord!... N'am să-mi iert niciodată această absență!... Niciodată!...

*

Peste câteva ceasuri submarinul s'a întors din misiune, victorios.

„Domnul Comandor" aștepta pe cheiu la Constanța, de o oră.

Când submarinul era la câteva zeci de metri de mal, dânsul nu mai avea răbdare: ar fi vrut să strige, să întrebe ce s'a întâmplat, să afle totul...

Valurile mării se spărgeau sgomotos de dig și spuma lor stropea obrajii și uniforma cu galoane aurii a comandorului.

Niciodată nu l'am văzut mai fericit ca atunci pe Domnul Comandor Niță.

Const. Virgil Gheorghiu

Nu întrebuința niciodată expresia periculoasă: „trebue să fie ceva adevărat în aceasta". Cine o folosește e ca și molipsit.

Avansările excepționale ale unor comandanți români

Pe temeiu de merite excepționale pe câmpul de luptă, au fost avansați în grad, zilele trecute, generalul Dumitrache, colonelul Radu Korne și locot. colonelul Botez.

S'a confirmat prin aceasta o veche logică a lucrurilor: vremurile excepționale cer fapte excepționale; iar acestea, presupunând merite deosebite, se impun a fi în chip excepțional răsplătite.

Există o logică de înlănțuire a argumentelor judecății, care face ca faptul excepțional să nu fie tot una cu cel divers.

Acest fel de a intui și a compartimenta lucrurile și faptele, este natural, deci, mai întâi omenesc.

Dar este tot pe atât, — divin. Pentru că virtutea de a răsplăti și consacra este deadreptul divină; principiul de distribuire a dreptății și a meritului în lume, fiind și el de aceeași esență și origină.

Mai ales pentru fapte săvârșite pe câmpul de luptă, unde se scrie dreptul nostru la viață în viitor, această îngemănare de omenesc și supranatural vine să consfințească adevărul că „zeii se află acolo unde sunt eroii".

Să distingi și să răsplătești astfel de vrednicii, înseamnează să aureolezi fruntea pe care divinul a atins-o în cumpăna primejdiilor celor mai mari, îmbărbătând-o și întărind-o în lupte.

Generalul Dumitrache, colonelul Korne și locot. col. Botez au binemeritat avansarea lor, ca o răsplătire a țării, pentru faptele deosebite pe câmpul de luptă. Astfel de răsplăți-și presupun, de sigur, virtuți rari, datorită cărora comandanții aceștia au putut ține piept, cu armate mici, diviziilor rusești, aruncate în lupte fără nici o socoteală. Ei au dejucat planurile inamicului, le-au luat-o înainte, i-au învins cu propriile lor arme și au înfipt culorile românești acolo unde ținea ofensiva românească.

Săvârșind excepționalul pe frontul din Răsărit, acești trei comandanți au răspuns cu virtuțile lor de vitejie celui mai actual imperativ românesc: acela de a consimți la orice sacrificiu personal, numai pentru a învinge, știind că numai biruind mai putem avea dreptul la viață în lume.

Prin bravi ca aceștia, lupta ce ducem în Răsărit capătă o încadrare desăvârșită și în ordinea divină a lucrurilor, care stabilește că merită să trăiască numai cei ce știu să se biruie pe ei înșiși, mai înainte de orice.

Jertfind ei înșiși, fiind pildă de curaj și sânge rece celor pe care-i comandau, cei trei ofițeri români și-au adăugat la faptele de arme, pentru care au fost deseori distinși, atâtea alte fapte excepționale de bărbăție, pricepută conducere militară și eroism.

Pentru toate acestea căpetenia oștirii române a găsit cu cale să-i răsplătească în mod deosebit și i-a avansat mai înainte de vreme, ca o vădită subliniere a purtării lor în lupte și ca pe unii care au știut să-și conducă oamenii, cu încredere și însuflețire, la biruință.

PAGINA VESELĂ

DISCUȚIE

Noapte târziu. Ultimul tramvai a adus ultimul transport de noctambuli. Intre ei, și doi cetățeni care sunt, după cum zice poporul, „făcuți la mama lor". Sunt atât de beți încât deabia mai pot sta pe picioare.

— Mă, taxator unde ne-ai adus aici ? protestează unul... Eu ți-am spus să ne duci la capul liniei !

— Păi, aici v'am adus !

— Daaa ? Bine ! Vino să te pup ! Mă ! Să trăiască S. T. B.-ul !... Uraaa !

Tramvaiul a plecat apoi spre alei. Oamenii noștri au rămas însă pe loc. Unul din ei se caută de zor în buzunar.

— Ce dracu te tot cauți în buzunar ?

— 'iletu 'mă, 'iletu !...

— Ce mă?

— 'iletu' dă tramvai !...

— Ibi na ! Dă-l omului că nu-ți mai trebuie... Mergem acasă ?

— Acasă? Mă, da cine ești tu?

— Nae !

— Nae ? Care Nae ? !... Aa ! Păcătosul de Nae ! Bravo mă ! Zi iar te-ai îmbătat... Am mai avut eu vecini bețivi, da ca tine ba!

— Zău ?

— Zău așa... Și unde-ai băut mă parșivule ?

— In oraș... La „Opinca sălta-reață"... Tu ?

— Eu ? Păi tot cam p'acolo !

— Asta-i bună! Cu cine-ai băut?

— Dacă nu mă'nșel, cu tine !... In orice caz sunt sigur că eu am plătit !

— Nu ! Nu mă bag la plată !...

— Păi 'da... Ești deștept...

— Mai mergem spre casă ?

— Uliu ! Nevasta.! ..

— Mda !... Nevasta...

— Am băut !... Doar sunt bărbat ! Ei și ?

— Sigur... Și eu la fel...

— Nu le spunem nimic ! Auzi ? Mai ales să nu spunem unde am fost... Inteles ?

— Da, înțeles !... Mă, dar tu mai știi pe unde am fost ?

El. — ***Astăzi se împlinesc exact 30 ani de când m'am păcălit strajnic de tot.***

Ea. — ***Da? Și când s'a întâmplat asta?***

El. — ***Când te-am luat pe tine de nevastă!***

HAZURI

Sinceritate

Bărbatul admiră rochia cea nouă a nevestei sale:

— Frumoasă, n'am ce zice! Elegantă... Dar, iartă-mă, mi se pare că prea arată mult din trupul tău!

— Ei și? O femeie cinstită n'are nimic de ascuns!...

Obiceiu prost !

Ionescu e furios. A intrat în casă pe neașteptate și și-a surprins nevasta în brațele unui necunoscut.

— Nenorocito! D'astea mi-ești? Bine! Să știi că am terminat!

— Dragă, nu eu, ci tu ești de vină!

— Eu?

— Da! Tu! De ce nu bați la ușă când intri?..

La cârciumă

— Mă, eu când sunt beat, sunt capabil de orice, auzi? De orice!

— Serios?

— Parol!

— Dacă-i așa plătește tu consumația!

La școală

Profesorul explică elevilor de cl. IV o problemă.

— Să zicem că în această clasă sunt 15 boi...

— Nu sunt 15!, — sări Nicușor.

— Cum?

— Da, domnule profesor! Suntem 16!

Și începu să numere: unu, doi, trei, patru..

Profesorul isbit direct, țipă:

— Eși afară măgarule! Eși!..

Nicușor își luă ghiozdanul și porni spre ușă! Când o deschise din prag zise:

— Domnule profesor, acum aveți dreptate: sunteți 15!..

La bal

Micuța Lili — are doar 17 ani! — are o rochie foarte frumoasă, dar cam lungă!..

Când dansează cu Mitică P., îl întreabă:

— Iți place rochia mea? Nu? Parcă-i o poezie!..

— Da! Adevărat! Adevărată poezie! Numai că eu aș fi preferat să fie cu cât mai puține strofe!...

EXAMENUL

Era prin anul 1937, în Rusia Sovietică. In jurul Moscovei se făceau mari manevre, cu care prilej o seamă de tovarăși ofițeri trebuiau la câmp, acolo, în situațiile tactice ce li se dădeau, să-și treacă examenul de avansare.

Printre candidați era și un căpitan care știa toate cârciumile Moscovei pe de rost cu cea mai bună vodcă și cu cei mai mari cheflii. De multe ori, deși votca la Ruși se bea ca apa și mai toți umblau cu capul prin nori, căpitanului rus Ivan Popov-Popovici i s'au făcut aspre observații. Mai bea rusul, că d'aia-i rus! Chiar și tovarășul Stalin bea, dar bea cu măsură: un kgr., două, trei!... Dar Ivan bea fără măsură: suge ca un burete de dimineața și până seara! E mare lucru să fie Ivan treaz o zi măcar pe săptămână! Și atunci umblă năuc!

Acum însă voia să ia examenul. Deaceia se duce la un prieten și-i spune:

— Mă Vania, știi că eu dau examen! Să nu mă lași să mă'mbăt măcar în ziua examenului! Auzi? De fiecare pahar să-mi tragi câte-o palmă.

— Bine!

Și Ivan n'a mai băut vreo două zile înainte de examen. Insă în chiar ziua examenului găsind o „barișnă" hoață, se apucă de băut! Când l-a găsit Vania, era leasă! Intrebând pe „gospodin" câte pahare băuse, acesta-i spuse:

— Nici nu știu număra câte a băut!

— Așa? Atunci nici vorbă să-i dau câte o palmă de fiecare pahar băut, nu?

— Sigur, gospodin ofițer! Il omori și e pe degeaba!

— Dar cum facem să-l trezim? Că are examen!

— Vai de mine! Si-a băut votcă cu ardei! Hm! Cam greu! Da'să'ncercăm!

A pus mâna gospodinul ăsta pe căpitan, l-a dus într'o cameră și ce dracu' i-a făcut nu știu că după vreo jumătate de oră, căpitanul căpătase viață.

Și-a luat repede calul, a încălicat și a ajuns acolo tocmai când îl strigase generalul, președintele comisiei.

El, Ivan, deabia se ținea pe picioare.

— Ascultă, tovarășe căpitan, vezi dealul din față?

— Văd!

— Ai două baterii de artilerie acolo. Inamicul înaintează din față! Cum înțelegi să folosești aceste două baterii?

— Foarte simplu. O baterie dau ordin s'o puie la ghiață iar cealaltă să rămână în rezervă!...

PROBLEMA TONAJULUI ENGLEZESC

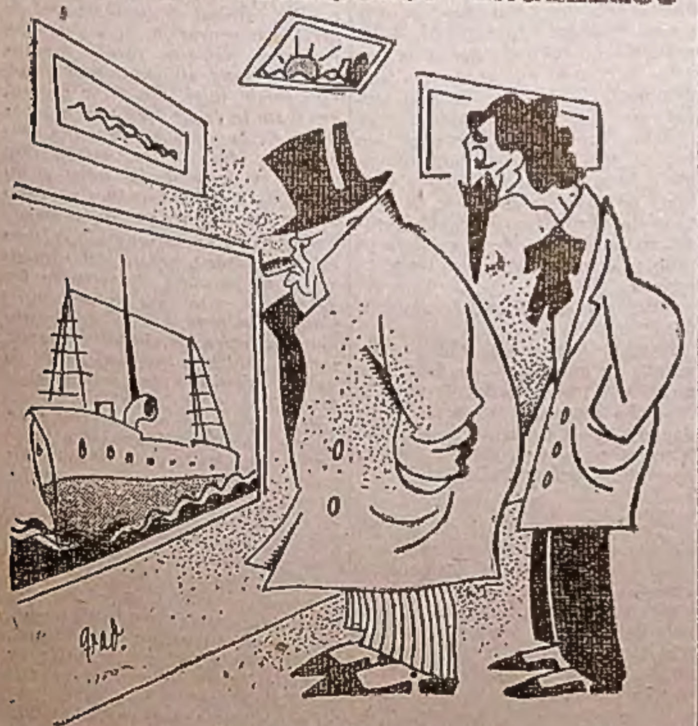

Churchill. — ***Și cât timp lucrezi d-ta la un tablou?***

Pictorul. — ***Șase ceasuri!***

Churchill. — ***Extraordinar! Păi să-mi pictezi vreo 1000 de vapoare d'astea, fiindcă am nevoie de flotă de războiu!***

PE STRADĂ

Ea. — ***Refuz propunerile dumitale, fiindcă sunt măritată, domnule!***

El. — ***Ce-are a face? Și eu am nevastă, și ea e măritată și cu toate aceste ea nu refuză niciodată!***

CAMARAZI, INSEMNAŢI ZILELE ŞI ORELE EMISIUNILOR PENTRU VOI LA RADIO ROMÂNESC

Una din grijile noastre de căpetenie este să păstrăm cu voi o legătură neîntreruptă prin singurele posibilităţi ce avem la îndemână de a ajunge până la voi pe front — acest front îndepărtat de strălucitele voastre victorii până la ţărmurile Donului şi ale Volgei, până în câmpiile Crimeei şi crestele Caucazului — şi aceste posibilităţi sunt emisiunile de radio.

Le-am alcătuit cu chibzuinţă, astfel încât nimic tu ceeace vă priveşte de aproape să nu fie dat uitărei şi în privinţa aceasta aveţi emisiunile Orei ostaşului şi ale Poştei Militare radio.

Iar glorioasele fapte de arme pe care zilnic le săvârşiţi laolaltă cu marii voştri camarazi germani şi italieni frăţia nesdruncinată de pe câmpul de luptă dintre ei şi voi ajunge la cunoştinţa voastră prin emisiunile Orelor ostăşeşti româno-germane şi româno-italiene.

De aceea vă aducem la cunoştinţă ordinea în care aceste emisiuni au loc, pentruca să fiţi cu mare aminte la ele şi tot ce vă interesează să nu vă scape.

Iată această ordine:

I. ORA OSTAŞULUI

(se transmite pe Radio-România, 1875 m. lungime de undă Radio-Bucureşti 364.5 m., şi scurtă 32.4 m.)

Lunea, Miercurea, Sâmbăta de la orele 12—13.

POŞTA MILITARA RADIO

(se transmite pe aceleaşi lungimi de undă ca şi Ora Ostaşului)

In fiecare zi la orele 11.30—12 şi 17.30—18

Duminica de la 7.30—7.55 dimineaţa

III. ORA OSTĂŞEASCĂ ROMANO-ITALIANA

(se transmite pe aceleaşi lungimi de undă ca şi Ora Ostaşului)

In fiecare Marţi dela orele 12—13

IV. ORA OSTĂŞEASCĂ ROMANO-GERMANA

(se transmite pe aceleaşi lungimi de undă ca şi Ora Ostaşului)

In fiecare Vineri dela orele 12—13

V. ALTE EMISIUNI ROMANEŞTI

(se transmit pe 342,1 m. lungime de undă)

In fiecare zi informaţii la orele 15.30

Muzică românească: Marţia ora 17
Joia ora 19
Vinerea ora 17
Sâmbăta ora 10

VI. EMISIUNI SPECIALE

(se transmit pe 391 m. lungime de undă)

In fiecare zi:
de la 12.10—12.25 informaţiuni
la 12.45—14 muzică populară
In fiecare Joi:
de la 15—16 ora militară românească

INSEMNAŢI ZILELE ŞI ORELE EMISIUNILOR DE MAI SUS

UN GRUP DE VÂNĂTOARE

Numele localităţii unde operează Grupul de Vânătoare unde mă aflu, începuse a mă obseda. Toate încercările mele de a ajunge acolo rămâneau infructuoase. Grupului de Vânătoare i s'a destinat un sector departe de orice aşezare omenească în mijlocul stepei ruseşti, aproape de Stalingrad, unde să-şi îndeplinească misiunea operativă. Suntem în pragul iernei. Temperatura este de—18°. Vântul de Nord ascuţit ca o sabie, şueră în noapte. Au trebuit săpate bordee în pământ pentru ofiţeri, trupă şi servicii. Materialul lemnos, sobe şi o sumedenie de obiecte disparate s'au mutat din Stalingrad sub pământ constituind un nou Stalingrad subpământean. In acest timp misiunile de război trebuiau duse la capăt în fiecare zi, cu intensitate şi zel sporite. Zidind şi luptând, învingând pe ambele fronturi, acel al iernei ruseşti şi al inamicului. Grupul de Vânătoare a ajuns însfârşit la un moment de destindere. Trupa este instalată în bordee săpate în pământ în cele mai bune condiţiuni. Pereţii sunt împodobiţi cu icoane aduse din Stalingrad, evocând casele ţărăneşti din Patrie. In tot acest timp cpt. Crihane, care în fond este un moldovean înzestrat cu humor şi însuşirile specifice de omenie şi suflet recunoscute moldoveanului, a fost tot timpul între oamenii săi, fie răsfiraţi pe şantier, fie luptând în sector, cu un surâs bine disimulat în inimă: surâsul de satisfacţie că soldaţii şi ofiţerii săi nu vor suferi de frig şi Patria care gândeşte cu drag la cei plecaţi să lupte în inima Rusiei, va fi bine reprezentată de oamenii pe care îi comandă.

Am asistat întâmplător în biroul comandantului, la efectele acestei duble activităţi de luptă şi zidire. Un sublocot. pilot cu figură şi bucurie curată de adolescent, raportează:

— „Domnule căpitan, am atacat la sol un aerodrom inamic şi am incendiat 3 avioane; după aceea am risipit o coloană de maşini. Toţi s'au întors sănătoşi.

Sau: bordeele trupei au instalaţie de spălat, transporturi cu lemne de foc au sosit din Stalingrad; ultimele săpături sunt gata.

Sunt oameni cari oferă spectacolul reconfortant pentru semenii lor al unei energii în permanentă desfăşurare, fără a da semn de oboseală antrenând la efort pe toţi cei din jur. Această risipă de energie desfăşurându-se sub semnul unei permanente bune dispoziţii de dimineaţă până seara. Echipagii abia sosite din misiuni periculoase cer să se întoarcă imediat înapoi. Sunt necesare înţelepciunea şi calmul comandantului pentru a tempera zelul piloţilor şi a erarhiza ieşirile după nevoile frontului şi posibilităţile materiale cari nu trebuesc dispreţuite. Pe acest aerodrom se găsesc avioane germane Stukas luptând alături cu vânătorii români sub semnul unei perfecte camaraderii. Colonelul Vilke, comandantul grupului german de vânătoare, şi-a exprimat admiraţia faţă de vânătoarea românească care, cu o experienţă de scurtă durată, a depăşit mult Volga, dând dovezi de perfectă adaptare la cerinţele războiului şi acoperind toate aşteptările. Colonelul Vilke din aviaţia germană este comandanul Flotilei Udet, flotilă care a înregistrat 3.000 victorii aeriene, comandantul însuşi fiind un as al aviaţiei de vânătoare germane şi numărând peste 100 de victorii personale.

Serg. t. r. Bălan Ion
Reporter de război S.M.P. pentru aeronautică

CHIAR ŞI GENERALUL DĂ O MÂNĂ DE AJUTOR

Muncă într'un depozit românesc pentru confecţionarea îmbrăcămintei de iarnă

P. K. — Nu trece nici o zi în care Patria să nu se gândească cu dragoste la ostaşii săi, de pe frontul de răsărit, şi mai cu deosebire acum când ei trec prin atâtea greutăţi din pricina intemperiilor survenite cu căderea iernii din stepa Rusiei. Şi fiecare vrea să ştie ce face pe front tatăl, soţul, fratele sau fiul; mintea îi este preocupată cu întrebări pline de îngrijorare, dacă ai săi sunt puşi la adăpostul primejdiei de a răci. Pentru toţi însă acei care sunt apăsaţi de astfel de întrebări îngrijorătoare, am vrea să le dăm posibilitatea să viziteze depozitul românesc din dosul frontului, şi în care se confecţionează îmbrăcămintea de iarnă, — pentru a se putea astfel linişti.

Trenul nostru se împotmoli într'o gară, trebuind să aştepte, până ce linia va fi liberă, fiindcă treceau mereu alte trenuri mult mai importante.

Ne aflam în oraşul S... In acest timp, pe când — împreună cu câţiva camarazi români — ne avântam printre şinele şi rulmele gării, dădurăm peste un depozit de îmbrăcăminte călduroasă pentru ostaşi.

Ofiţerul de administraţie şi maestrul său erau cei mai îngrijaţi în ce priveşte alcătuirea trusoului călduros pentru camarazii lor depe front. In faţa depozitului stătea un camion încărcat cu obiecte călduroase de lână. Baloturile în diferite culori sburau din mână în mână şi dispăreau în depozit. Dar baloturile nu numai că trebuiau descărcate, ci şi numărate cu multă grijă.

Puturăm să cerem ofiţerului român de administraţie câteva lămuriri cu privire la echipamentul de iarnă al soldaţilor români. Ceea ce am aflat dela el este într'adevăr uimitor. Trei sute de vagoane cu îmbrăcăminte de iarnă au debarcat în gară, cu felurite obiecte: toate au trebuit să fie descărcate, numărate şi depozitate până în momentul când erau sorocite să fie trimise pe front. La întrebarea: ce conţineau numeroasele vagoane de mărfuri, pe buzele ofiţerului de administraţie flutură un zâmbet şi începu să enumere cu aproximaţie cu zecile şi chiar sutele de mii de obiecte de îmbrăcăminte: cojoace din acelea cu care soldaţii români sunt obişnuiţi să poarte acasă la ei; mănuşi şi căciuli. Afară de astea, flanele călduroase, ciorapi, şaluri şi şoşoni de campanie. Şi astfel trebuia ca cele 300 de vagoane să fie descărcate, numărate şi expediate apoi unităţilor! Pentru asta era nevoie de multe mâini care să facă toate operaţiile. De aceea chiar generalul — care îşi are cartierul în acelaşi oraş — s'a angajat pentru aceste treburi.

La întrebarea ce au pus-o de unde provin aceste flanele călduroase ca şi multe din obiectele de îmbrăcăminte, aflarăm că cea mai mare parte provin dela depozitele de confecţionare ale armatei, însă deasemenea o parte considerabilă a fost trimisă ca daruri de către cei din patrie. Pe o pereche de mănuşi îmblănite atârnă o etichetă şi astfel vedem de pe ea că obiectul acela aparţinuse unui negustor bucureştean. Pe un biletel cusut de o căciulă se vede un scris cam stângaci; prin acele rânduri un ţăran urează soldatului ce va purta căciula să aibă mult noroc în războiu. Iar frumoasa vestă îmblănită şi cu felurite înflorituri provine desigur de la o fată drăgălaşă! Şi astfel în aceste lucruri de îmbrăcăminte pentru iarnă, se oglindeşte toată osteneala şi atenţia deosebită ce o poartă frontul patriei pentru soldaţii săi cari astfel pot să îndure cu mai multă uşurinţă dificultăţile grelei ierne pe frontul din răsărit.

Iar obiectele frumos orânduite pe care le-am văzut în depozitul acela, alcătuesc doar proviziile de rezervă. Lucrurile de îmbrăcăminte pentru soldaţii de pe front au fost distribuite încă din luna Octombrie astfel că iarna din Rusia i-a găsit pregătiţi pentru orice urgie.

Iar acum când Crivăţul se repede prin văile Moldovei şi mugeşte pe câmpiile Munteniei ne aduce aminte aici la noi de grozăviile iernei din Răsărit şi putem avea mulţumirea că s'a făcut tot ceeace a fost omeneşte cu putinţă pentru a pune la adăpost pe soldaţii de pe front împotriva celui mai temut duşman.

Paul Niederreiter
Reporter de războiu

EROISMUL GRUPEI SERGENTULUI CHIRIAC DUMITRU

Spiritul de sacrificiu şi eroismul ostaşilor noştri în luptele cu duşmanul existenţei noastre ca neam şi ţară, credinţă şi civilizaţie, uimeşte.

Sergentul Dumitru Chiriac cu grupa lui se aruncă în vâltoarea luptei pentru ca pe aripile sufletului lor aprins de entuziasmul biruitorilor să se ridice chipul măreţ şi frumos al Victoriei.

Ziua de 7 August 1942, nu e o zi ca cele multe, ci una istorică pentru o Mare Unitate formată din Bănăţeni în lupta aprigă cu un inamic mult superior numericeşte.

In ajunul acelei zile de trăire intensă, compania de sub comanda Cpt. Toma Liviu, din ordinul batalionului, ocupă o poziţie de apărare.

Pe lângă cursul inferior al fluviului Volga, noaptea se îngână cu ziua pe la orele două şi jumătate, în lunile de vară.

Deaceia bolşevicii, în dimineaţa zilei de August, îşi aleg ora 2 de pornire la atac. El profită de întunericul ce le mai stă la dispoziţie şi prin terenul acoperit de culturi şi buruieni se strecoară până la distanţă de 50 m. de grupa serg. Chiriac Dumitru din plotonul II de sub comanda lt. Buzuloiu Ion. Bolşevicii, în forţă de un pluton, împing două grupe în spatele poziţiei serg. Chiriac.

La alarma dată de sold. Mitu Mihai, grupa eroului sergent deschide foc asupra inamicului din faţă.

Sunt angajate în luptă de inamicul apărut ca o revărsare neaşteptată de apă sub presiunea forţei sale masive, grupa din dreapta a serg. Mircescu Haralambie şi aceia de mitralieră a Plot. Munteanu Grigore şi plotonul din stânga de sub comanda Slt. Constantinescu Mircea.

Bolşevicii, strecuraţi în spatele grupei Chiriac, se aruncă asupra ei atacând-o cu grenade şi pistoale automate.

Văzându-se încercuit, eroul sergent ordonă energic oamenilor săi: „Nu eşiţi din gropi şi trageţi până la ultimul cartuş!" Apoi, îşi împarte puţinii săi ostaşi din grupă în aşa fel să poată întâmpina inamicul din faţă şi spate.

Trage sergentul, nu se lasă capor. Caba Teodor, se aprind soldaţii Flinta Pavel şi Stan Dumitru. Focul năprasnic al armelor lor este întreţinut de focul sacru din inimile lor dăruite Patriei.

Luptă eroic serg. Chiriac, capor. Caba Teodor, sold. Flinta Pavel şi Stan Dumitru. In acest timp compania isbind cu toată puterea pe inamic în flancuri îl prinde în cursa ce o întinsese cu forţe numeroase bravei companii din acel falnic regiment de infanterie.

Descoperiţi şi încolţiţi din toate părţile de focul reperat al armamentului nostru, bolşevicii caută să se retragă.

Totul este însă zadarnic. Prinşi la o sută de metri în faţa companiei de lumina albă a dimineţei sunt ţinuţi pe loc în neputinţă de a mai face vreo mişcare fără pericolul morţii.

Din ordinul comandantului de companie două patrule se strecoară prin ondulaţiile şi acoperirile terenului şi cad ca un trăsnet în spatele bolşevicilor ce mai rămăseseră în viaţă.

Când soarele se ridicase de o suliţă pe cerul senin, furtuna trecuse. Cu peste 50 de morţi bolşevici, printre cari un locotenent şi un politruc precum şi mulţi prizonieri (o parte răniţi) plătesc încercarea mişelească de a pătrunde în dispozitivul companiei române.

Capor. Caba Teodor a fost predestinat să răzbune moartea tatălui său căzut prizonier la ruşi în războiul trecut din 1914—1918 şi omorât de bolşevici pe acelaş mal al fluviului Volga, refuzând să poarte jugul credinţei roşii.

Serg. t. r.
Petre Vidu-Boengiu
Reporter de război S. M. P.

GHICITORI

Am patru fete: se gonesc mereu şi nu se mai ajung!
(Roţele carului).

*

Am o lădiţă: vântul o 'ncheie, o 'ncuie, vântul o descheie.
(Coada găinei)

*

Am o iapă: când îi iau şaua, îi văd maţele.
(Teaca, cuţitul)

*

Coada vulpei
Pe doaga buţei.
(Tâlvul)

*

Am o lădiţă
Cu-o porumbiţă;
Cum zboară porumbiţa,
Nu mai e nici lădiţa.
(Sufletul şi trupul).

*

Am un bou roşcav,
Unde se culcă, iarba nu mai creşte.
(Focul)

*

Băzmăluţă 'nodată,
Peste mare aruncată.
(Curcubeul)

*

Inalt cât casa,
Verde ca mătase,
Ghici-mici, ce e?
(Nucul).

*

Ce intră 'n sat
Şi câinii nu bat?
(Noaptea)

*

Tutoiană, tutoiană
Ţipă noaptea pe poiană.
(Gâsca)

*

Am un mic-mititel
Şi-ngrădeşte frumuşel.
(Acul).

*

Ţigan spânzurat,
Bun de mâncat.
(Strugurele negru).

*

Amar ca fierea
Dulce ca mierea.
(Nuca).

*

Am nişte boi: dau să-i bag în obor şi ei intră numai cu capul.
(Lingurile 'n strachină).

*

Sâcâita, vai de ea!
Şade 'ntr'un vârf de nuia.
(Aluna)

*

Ghici-mici:
Ce nu simţi pe tine?
(Numele, Porecla)

*

In mijloc de câmp
Şade-un ciovârstâc.
(Buricul)

*

Am o căţea: până n'o iau de coadă, nu latră (nu zice „bleau").
(Meliţa).

*

Bete peste bete:
O mie 'ncheiete.
(Ghemul).

*

Intr'o vale-adâncă
Mii de ciori s'adună.
(Lingurile'n strachină).

*

Ce e dulce şi mai dulce
Şi pe taler nu se taie?
(Somnul).

*

Sus copaie, jos, copaie,
La mijloc, carne de oaie.
(Scoica).

*

In pădure născuiu, în pădure crescuiu; acas' dacă m'aduseră, cercel îmi puseră.
(Cobiliţa).

*

Sunt cercel la toată lumea: nu mă poartă, ci doar mă agaţă la case — în faţă.
(Lacătul).

*

Gânganie fără suflare
Umblă fără-astâmpărare,
N'are duh, nici nu viază,
Toată lumea îndreptează.
(Ceasornicul).

MITROPOLITUL VARLAAM

S'a ridicat din răzeşii Moldovei şi toată tinereţea sa a fost călugăr. După ce a fost egumen la mănăstirea Secul din judeţul Neamţ, primeşte mai multe însărcinări din partea Domnului Moldovei. In 1621 se duce la Kiev, unde era mitropolit românul Petru Movilă, acel care a organizat biserica şi tipografia rusească. In anul 1632 este ales Mitropolit al Moldovei deadreptul din egumen.

Păstoria sa are o mare însemnătate pentru cultura şi biserica românească. Mai întâi a fost un mare duşman al Grecilor, care pătrunseseră în număr mare în ţară. Mitropolitul Varlaam a mers în fruntea unei delegaţii la Constantinopol ca să ceară Domn pământean şi vrednic în locul grecizatului Alexandru Iliaş. Pe atunci începea în amândouă Principatele un puternic curent naţionalist, care căuta să impună simţirea românească în toate orânduelile neamului. Prea mult se ţinea slavismul în cărţi, grecismul în demnităţi prea erau mulţi străini, care căutau să ajungă stăpâni peste neamul românesc. Cei doi Domnitori, Matei Basarab şi Vasile Lupu, au stat în fruntea mişcării de românizarea neamului, iar mitropolitul Varlaam a fost mâna dreaptă a lui Vasile Lupu în această mişcare.

Mitropolitul Varlaam este cunoscut mai cu seamă prin „Cartea românească de învăţături", răspândită peste tot întinsul ţării, cum şi prin „Răspuns la catehismul calvinesc" prin care combătea măsurile greşite ale unor eretici din Apus, care pătrundeau şi la noi.

„Cartea românească" este o culegere de cazanii traduse din slavoneşte şi are însemnătate prin limba, care e curgătoare, limpede, cu ton familiar şi plină de învăţăturile: „Cum iubeşti să-ţi fie ţie oamenii, aşa şi tu să fii lor. Să te fereşti de a străinului. Să-ţi fie destul cel al tău. Să vă grijiţi fie carele de voi să vă ţineţi trupul nespurcat, în rugă, în trudă, întru paza sventei biserici".

Mitropolitul Varlaam a adus în ţară moaştele sfintei Paraschiva, a fost mijlocitorul la căsătoria Domniţei Ruxandra cu Timuş, fiul hatmanului căzăcesc.

A fost mitropolit al Moldovei până la 1653, când se retrage la mânăstirea Secu, unde a mai trăit, în mare cinste, până la 1657.

Barbu Theodorescu

DESPRE LUCRURI ŞTIUTE ŞI NEŞTIUTE

Iaşi.— Scaunul Moldovei până la Unire (1560—1860). Cunoscut ca târg din sec. XIV (amintit deasemenea la 1407 printre târgurile Ţării Moldovei). In sec. XV era una din reşedinţele domneşti, iar scaun al ţării a rămas în locul Sucevei dela 1565. Curtea domnească, făcută de Ştefan Vodă, mărită în sec. XVI şi XVII, cuprindea case mari şi era întărită cu ziduri şi turnuri pătrate, având trei porţi. Arsă şi ruinată în mai multe rânduri, a fost reşedinţa Domnilor până la 1782. Palatul, reclădit la 1804, fu părăsit după focul din 1782. Pe locul lui e azi palatul administrativ. Alături era biserica Sf. Nicolae, zidită de Ştefan Vodă la 1491, reparată de Antonie Vodă la 1676; refăcută sub Regele Carol I. Biserica Albă (Sf. Ioan) făcută întâi de Ştefan Vodă la 1472, fu rezidită de Anastasia Doamna lui Duca la 1762 (Stratena) şi servi ca Mitropolie. Dărâmată la 1833; pe locul ei se zidi după 1834 Catedrala Mitropoliei, a cărei clădire actuală fu ridicată la 1880—1887. Celelalte biserici mai vechi: Golia fostă monăstire, fondată la 1565 de Ion Golia mare Logofăt; reconstruită de Vasile Lupu şi isprăvită de fiul său Ştefăniţă. (Fresce interioare de Mihai Zugravu). Intărită în jur cu ziduri, cu turnuri rotunde (1869) şi un turn mare pătrat la intrare. Sf. Sava, biserică veche, probabil din sec. XV a fost reclădită la 1625 de Enache Postelnicul, într'un stil neobişnuit. Fostă mânăstire; acolo se înfiinţase la 1714 tipografie şi şcoală. Bărboi, mânăstire fondată de Vornicul Bărboi pe la 1600 (reclădită de familia Sturdza 1841). Sf. Gheorghe Lozonski, e de pe la 1600 dela boerul G. Izlozeanu; Barnovski, zidită de Miron Vodă B. şi mama sa Elisaveta, 1627, cu turn la poartă, fostă mânăstire; şi tot dela el Sf. Ioan, sfârşită de Vasile Lupu; S-ta Vineri de la Nistor Ureche din 1549 şi Sf. Nicolae Dancu a spătar. Iurie Dancu din 1541; au fost dărâmate la 1879 şi 1903; Nicoriţa (Sf. Ioan) fostă mânăstire, de la Hatman Nicoară 1626; Trei Erarhi (Trei Sfetite) admirabilă prin sculpturile ei în piatră, în vechi stil moldovenesc, fusese ridicată ca mânăstire de Vasile Vodă la 1639 (arhitect Ienache din Const.). Restaurată în întregime 1904. Alături erau casele domneşti şi şcoala lui Vasile V. Alte biserici: Vovidenia, zidită pe la 1640; Sf. Ion Gură de aur, mânăstire de la Gh. Duca Vodă şi Anastasia din 1683, în locul unei biserici de lemn a lui Tomşa; Sf. Atanase şi Chirii din 1672; Sf. Dumitru de la Ionaşcu Balş vornicul, 1690; Sf. Tudor din 1665. Talpălari, probabil dela Iardache Cantacuzino 1650; Sf. Gheorghe, de la Mitropolitul Gavril Calimah 1761, servi de Mitropolie de la 1766—1833; Curelari din sec. 17; Sf. Spiridon, zidită la 1749 de Ştefan Bossi, în curtea căreia e spitalul fondat de Constantin Racoviţă 1757. Biserica catolică actuală e din 1763 (o alta veche exista în sec. 15); Biserica armeană din 1395. — din sec. 16 Iaşi e scaunul Mitropoliei Moldovei; Episcopie catolică. Universitate fondată la 1860. Reşedinţa judeţului Iaşi. Comandament de Corp de Armată. — Populaţia (1930): 103.000 loc.

Basarabia. Dinastia naţională a Ţării Româneşti, coborîtoare din Basaraba I Voevodul din secolul XIV, e cunoscută în genere sub numele de B., a Domnilor Basarabeni. „Basarabeşti" însă, în special, erau cei din ramura coborîtoare din Dan Voevod, care se priveau ca stăpânitori de drept ai ţării. Inrudiţi cu ei, urmaşii Craioveştilor în sec. XVII (Radu Şerban, Matei Vodă, Brâncoveanu), ţineau la numele de Bas, păstrat de ei. Din această casă domnească, care a clădit statul Ţării Româneşti, au fost 46 de Domni, din care au strălucit vreo 12. Luptele şi vrăjmăşiile între toţi urmaşii lui Mircea şi ai lui Dan, chiar între fraţi, avură de rezultat domniile trecătoare şi nesigure, naşterea cetelor de partizani şi a intrigilor sângeroase, stricarea ţării şi căderea ei mai greu sub Turci. De pe la finele sec. XVII aceştia începură să numească Domni în afară de neamul B. şi apoi străini de ţară. (Cel din urmă din linia lui Mircea a fost Alexandru Coconul, 1642; iar din Basarabii-Craioveşti, Const. Şerban şi Brâncoveanu). Căderea dinastiei naţionale, care stăpânise ţara din al XIII până în al XVII veac, coincide cu începutul stăpânirii Grecilor. Asupra originei neamului lui Basarab, înainte de secolul XIII, nu ştim nimic. (Numele e poate cumanic).

*

Postelnic. — Dregătoria boerească de „Mare Postelnic" există în Ţara Românească din vremea lui Mircea I (în sec. XV figura în docum. cu numele de „stratornic"). Avea sarcina unui şambelan de curte şi maestru de ceremonii. Introducea pe soli şi pe toţi cei primiţi de Domn. Importanţa lui crescu cu timpul. In sec. XVIII—XIX era însărcinat cu afacerile din afară. Prin regulamentul organic (1832), M. P. luă titlul de „Secretar de stat" (pentru cancelaria domnească şi relaţiile cu agenţii străini) şi funcţia lui corespundea cu a unui ministru de azi (Postelnicia). In Moldova (unde apare pe la începutul sec. 15), avea aceleaşi atribuţii, şi era şi Pârcălab al ţinutului Iaşilor. Un postelnic al doilea şi alţi P. în subordine, îi ajutau la sarcinile sale. In Ţara Românească numai, ne întâmpină des în acte din sec. XV—XVIII un titlu de „Postelnic" care nu mai corespundea unei slujbe sau unei îndatoriri şi se urma din tată în fiu (îl aflăm chiar la copii) la boierii vechi de ţară (cum ar fi „Junker" sau „écuyer" în Apus). Se pare că acest titlu a fost la început în legătură cu cel de P. sau postelnicei al boierilor ce formau un corp de oaste de sub M. Postelnic. „Postelnicei" erau slujbaşi şi slujitori (ostaşi) ce ţineau de Postelnicul Mare.

SOCOTELI DE PETRECERI

RASPUNSUL SOCOTELILOR DIN NUMARUL PRECEDENT

5. Acestea sunt cele cinci desegări:

6. Cifrele 906, 916, 926 până la 996; — 805, 815 825 până la 895; — 704, 714, 724 până la 794; 603, 613, 623 până la 693, etc., au aceste însuşiri. Exemplu: 996 — 699, rest 297.

7. Regruparea se face în felul următor: se mută 2 în 5, 1 în 6, 8 în 2, 2 în 1, 1 în 5, 3 în 6, 6 în 7, 4 în 8, 7 în 4 8 în 3, 3 în 2, 6 in 6, 4 în 7, 7 în 8, 8 în 4, 4 în 3, 7 în 7, 8 în 8, 4 în 4, 3 în 3 2 în 2 1 în 1.

8. Ilustraţia ne înfăţişează o iluzie optică. Cercul este rotund. Insă acolo unde vine în atingere cu pătratul, cercul apare turtit. Liniile de asemenea sunt paralele. Ele nu se îndepărtează una de alta cum ni se pare. Această ultimă iluzie optică provine din cauză că linia cercului din partea dreaptă este prea puţin curbată.

10. O CIUDATĂ PROBLEMĂ DE CALCUL

×	1 1
×	× ×
×	× 9
	20

Moş Glumici ne-a dat să rezolvăm o problemă ciudată. Se vor aduna trei cifre în aşa fel, încât să iasă suma 20. Celelalte cifre se vor şterge. Este uşor nu-i aşa?

11. COVORUL ORIENTAL

Moş Glumici are un mic covor oriental. Modelul ascunde o mare taină. Dacă se descompune covorul, printr'o tăietură, în două părţi, se poate forma din acestea un alt covor care are forma şi modelul arătat în desen. Cine ştie cum se rezolvă această problemă?

12. CIFRA 100

Cine poate exprima cifra 100 prin şase de nouă?

13. STRATUL DE FLORI

Moş Glumici a adus acasă acest desen reprezentând un strat de flori şi a pus următoarea problemă: cine poate descrie pe strat trei cercuri de mărimi diferite cari se intretaie, astfel ca în fiecare din cele şapte spaţii formate să fie câte o floare? Trebuie să mai adăugăm că cercurile trebuie să fie aşezate cu o anumită simetrie.

14. O PROBLEMĂ CU CIFRE

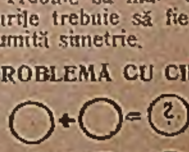

Există o cifră care se poate dubla, fie înmulţindu-se prin ea însăşi, fie prin adunare şi care totuşi dă de fiecare dată acelaşi rezultat. Care e cifra?

Reportajele Zilei

Din țară

DRUMUL VICTORIILOR ROMÂNEŞTI

Din toate țările continuă să vină mărturiile prețuirii care se arată participării eroice a României la războiul din Răsărit.

Ziarul finlandez „Helsingin Sanomat", de exemplu, scrie în legătură cu vizita Conducătorului Statului român și a d-lui prof. Mihai Antonescu la cartierul general al Fuehrerului că în capitala Reichului se vorbește pe bună dreptate despre marea participare a României care luptă contra bolșevismului nu numai cu forțele ei militare, dar și cu toate bunurile ei economice pe care le-a pus la îndemâna Europei.

Spiritul războinic, curajul și rezistența armatelor române,—încheie ziarul finlandez, — sunt atât de deosebite încât au atras luarea aminte a întregii lumi.

*

După recucerirea provinciilor răpite de bolșevici, — scrie ziarul ceh „Lidov Noviny". — România și-a dat seama că trebue să continue lupta spre a asigura pentru totdeauna pozițiile cucerite prin arme.

Deaceea drumul victoriei românești nu s'a oprit la Nistru, deaceea ostașii români care au ocupat Transnistria și Odesa și care au luptat eroic în Crimeea, la Don și Caucaz stau și astăzi alături de trupele germane, aducând o contribuție glorioasă la nimicirea bolșevismului.

Poporul român știe că, oricât de departe s'ar afla ostașii săi, ei luptă pentru apărarea patriei".

*

Cu privire la contribuția României în războiul împotriva bolșevismului, ziarul german „Deutsche Allgemeine Zeitung" publică un articol arătând că pentru a-și desrobi provinciile și a izgoni comunismul din Europa, țara noastră „a concentrat dela începutul ofensivei toate eforturile economice și militare ale țării. De atunci, armata română a luptat umăr la umăr cu cea germană, realizând glorioase fapte de arme și situându-se astfel în cele dintâi rânduri ale forțelor luptătoare pentru noua Europă".

Ziarul expune apoi în amănunte luptele susținute de soldații români subliniind că pretutindeni aportul armatei române a fost „admirabil".

In încheere, ziarul german spune că, în afară de trupele de uscat, s'au afirmat într'un mod excelent în lupta contra bolșevismului și escadrilele aviației române, în vreme ce forțele navale din marea Neagră, deși nu prea mari, și-au îndeplinit misiunile tot atât de strălucit.

Ofrandă pentru Palatul Invalizilor

Funcționarii Subsecretariatului de Stat al Românizării, Colonizării și Inventarului au subscris din salariul lor pentru construcția Palatului Invalizilor suma de 495.000 lei.

In acelaș timp, Centrul Național de Românizare a ținut să contribue întru realizarea aceluiași scop cu suma de un milion lei, obligându-se să inscrie în bugetul său pe anul viitor suma de 10 milioane lei.

O carte despre România în limba croată

Aflându-se de mai mulți ani în misiune oficială la noi, scriitorul croat Ernest Bauer, un bun prieten al României, a călătorit prin țara noastră pentru a o cunoaște.

Sub titlul „Priveliști românești", d-sa publică în fruntașa revistă literară croată „Hrvtska Revija" (nr. 12/942) un extras din cartea sa de impresii din țara noastră „Noua față a României" apărută de curând la Zagreb.

D. Bauer a reușit să ne cunoască foarte bine. Mai mult, cunoscându-ne, ne înțelege și ne iubește. D-sa este un admirator declarat al frumuseților țării noastre, pe care adeseori le compară cu renumitele frumuseți ale coastelor Dalmatice. Dar ochiul cuprinzător al autorului vede deasemenea și omul, țăranul român care îmbogățește prin arta, credința și munca sa orizontul minunat al țării noastre. Reproducem pentru a reliefa puterea de observație a d-lui Bauer, capitolul „Dumnezeu în pădure", din „Priveliștele românești":

„Ființele naturale sunt pline de credință în puterea supranaturală care, stăpânind lumea, i-a dat un chip atât de minunat. In această putere cred țăranii români când trec cu praporile peste câmpuri rugându-se să cadă ploaia. De sentimentul de frică și de iubire față de Creator este plin și sufletul păstorilor care călătoresc prin munți cu buciumele lor lungi de 6 metri. Dar sentimentul acesta este intim, mai ales în atmosfera bisericuțelor de lemn din mijlocul pădurilor adânci ale Carpaților de Nord.

Sărmanii, locuitorii acestor păduri nu au la îndemână pentru a construi, decât lemn. Dar mâna măiastră a reușit să scoată din el un stil arhitectonic ce, în semnificația sa, nu rămâne în urma goticului. Arta în lemn cuprinde, în singurătatea pădurilor sufletul acestei credințe românești în Dumnezeu, în bunătatea și atotputernicia sa".

Arta de scriitor a d-lui Bauer impune atenției cititorilor „Priveliștele românești", care constitue astfel o prețioasă contribuție la cunoașterea țării noastre peste hotare.

NOI ŞI PRIETENII NOŞTRI

Simțimintele de prietenie care leagă cele două popoare încleștate în lupta pentru apărarea ființei lor, — poporul român și finlandez, — vor deveni mai strânse și mai calde prin înființarea la Helsinki a unei asociații finlandezo-române. Fac parte din această asociație personalități din lumea politică, ziaristică și culturală, având ca președinte pe d. Hydman președintele consiliului municipal al capitalei Finlandei și în acelaș timp director general al asigurărilor sociale.

La solemnitatea alcătuirii Asociației, a rostit un cuvânt reprezentantul țării noastre, d. Duca

Pe de altă parte, la Bratislava, capitala Slovaciei, a avut loc o serbare organizată de Asociația românoslovacă. D. dr. G. Flagula, scriitor și director la „Radio Slovacia", a vorbit despre lucrurile pe care le-a văzut în România cu prilejul vizitei făcută la noi de ziariștii slovaci.

In programul artistic a fost executată muzică românească și slovacă.

Din străinătate

In Rusia Sovietică numai membrii partidului bolşevic au dreptul la hrană

Prizonierii bolșevici făcuți în ultimele zile au declarat că starea de spirit a trupelor sovietice este proastă și lipsurile sunt enorme.

Komsomolii, adică tineretul comunist, reușesc să-și procure, chiar pe front, o hrană mai bună, în timp ce pentru toată lumea rațiile de pâine au fost micșorate.

La fel, împărțirea tutunului și zahărului se face în mod nedrept. Gărzile depozitelor de aprovizionare iau alimente din cele care se cuvin celorlalți soldați.

In interiorul țării, viața devine din ce în ce mai grea.

In marile regiuni și în special în orașele industriale domnește de pe acum o foamete pronunțată și aici numai membrii partidului bolșevic și funcționarii superiori au cele necesare traiului; poporul însă suferă lipsuri grele, combustibilul lipsind complet.

Val de ger şi val de căldură în Statele Unite

Știri primite din New York arată că din cauza puternicului val de ger ce bântuie acum, criza de combustibil s'a agravat și mai mult în regiunile din nordul Statelor Unite.

In unele localități, nu s'a mai înregistrat un ger atât de puternic ca acum, de 60 de ani.

Populația este extrem de revoltată împotriva administrației, care nu s'a îngrijit din timp de procurarea combustibilului.

La Boston, numeroase femei s'au strâns în fața reședinței guvernatorului, cerând să li se dea combustibil pentru a nu lăsa copiii să moară de frig.

Pe de altă parte, ca o ciudățenie a naturii, în America de Sud s'a abătut un cumplit val de căldură.

Astfel, în capitala Argentinei, ziua de Luni, când s'au înregistrat 40 de grade la umbră, a fost ziua cea mai călduroasă din ultimii șaizeci ani.

In interiorul țării, seceta ce durează de mai multe săptămâni în special în provinciile nordice, amenință nu numai vitele ci și producția agricolă. Recolta de portocali va fi anul acesta de cel mult 5 la sută din recolta normală. Au suferit deasemenea mult și recoltele de porumb, orez și floarea soarelui.

In țările vecine, și în special în Uruguay și Brazilia, se înregistrează temperaturi tot așa de mari. Populația regiunilor agricole și din aceste țări este deosebit de îngrijorată de continuarea secetei care produce mari pagube economice.

Primejdia submarinelor germane rămâne formidabilă pentru anglo-americani

Un ziar italian scrie, ocupându-se de pierderile navale anglo-americane, că din vasele care au fost scufundate până acum s'ar putea alcătui o flotă nouă. Inșiși englezii recunosc că ei au pierdut până astăzi cinci cuirasate, șapte vase purtătoare de avioane, 33 de crucișătoare, 113 contratorpiloare și 67 de submarine. Tonajul global al pierderilor marinei engleze se ridică astfel la 750.000 de tone.

Flota nord-americană a pierdut șase cuirasate, șase vase purtătoare de avioane, 12 crucișătoare, 33 de contra-torpiloare și 11 submarine. Tonajul global al pierderilor nord-americane se cifrează la 450.495 de tone.

Anglii și Statele Unite admit că au pierdut 1.200.000 de tone de vase de războiu.

Ziarul italian scrie că cifrele date de anglo-saxoni trebue să fie primite cu toată rezerva, fiindcă ele nu cuprind numeroase vase ce au fost scufundate de submarinele italiene și de forțele japoneze.

In încheere anglo-saxonii au pierdut până acum de două ori mai multe vase de războiu decât în celălalt conflict mondial.

In legătură cu cifrele de mai sus, o mare personalitate politică a mărturisit în parlamentul britanic că războiul submarin german trebuie să fie privit ca „formidabil". In nici un caz, a încheiat vorbitorul, nu s'ar putea spune că aliații anglo-ruso-americani au dobândit vreo îmbunătățire a situației lor.

HAOSUL POLITIC DIN AFRICA DE NORD CONTINUĂ

Știri din New-York semnalează că ziarul „New-York Times" desminte aserțiunile britanice făcute la Londra și Alger, anume că negocierile dintre De Gaulle și Giraud ar fi pe punctul de a duce la un acord și că o întâlnire ar fi prevăzută între cei doi foști generali.

Ziarul american, pe baza afirmațiilor cercurilor oficiale din Washington, precizează că toate știrile din Alger, cu privire la înțelegerea dintre De Gaulle și Giraud, ar fi pur și simplu premature. Negocieri pot să fie prevăzute, într'adevăr, de ambele părți, dar în realitate ele nu sunt pe punctul de a se produce, fiindcă deocamdată nu a fost depășit stadiul preliminar al primelor luări de contact între trimiși de rangul al doilea. Știrea numirii d-lui Peyrouton, fost ministru de interne și ambasador francez la Buenos Aires, în postul de guvernator general al Algerului, nu ar concorda deloc cu pretinsa reconciliere dintre Giraud și De Gaulle. Ca ministru de interne, d. Peyrouton a arestat în Franța, pe timpuri, numeroși partizani ai lui De Gaulle și din această cauză nu ar fi privit cu ochi buni de De Gaulle. Cu toate că este imposibil să se precizeze motivele care l-au determinat pe Giraud să încredințeze acest important post d-lui Peyrouton, este în afară de orice îndoială că aceste motive sunt împărtășite și de generalul american Eisenhower, care a confirmat numirea d-lui Peyrouton în postul de guvernator general al Algerului.

Germania este ţara cea mai bine apărată

Un ziar englezesc ocupându-se de atacul pe care aviația britanică l-a dat Duminică noaptea împotriva Berlinului publică declarația unui corespondent al său, care a luat parte la raid, pe bordul unui avion de bombardament.

Corespondentul scrie că Germania este țara cea mai bine apărată din lume. Când s'a comunicat aviatorilor englezi că trebue să atace Berlinul, ei au fost cuprinși de panică. Numeroși aviatori aveau groaza întipărită pe față.

Privitor la atac, corespondentul declară că avioanele britanice au fost obligate să traverseze mai multe regiuni puternic apărate. El a arătat că nu a reușit să ajungă până la Berlin fiindcă a fost rănit și avionul pe bordul căruia se afla, numai cu mare greutate a putut să se înapoieze în Anglia, înfruntând numeroase baraje de artilerie antiaeriană.

ULTIMELE STIRI

INTERNE

Intâietate pentru invalizi

Pentru a asigura invalizilor orfanilor şi văduvelor de războiu, intâietatea în obţinerea debitelor de tutun, conducerea Cassei Autonome a monopolurilor Regatului României, a decis încă dela 15 Aprilie 1942 să nu mai acorde autorizaţiuni de deschidere de debite decât protejaţilor I. O. V.

Pentru orice lămuriri în legătură cu acordarea dreptului de desfacere a produselor C. A. M. protejaţii I. O. V. urmează a se adresa Administraţiilor Judeţene C. A. M., iar pentru Capitală şi judeţul Ilfov la Serviciul de distribuire a produselor C. A. M. din Bucureşti Bul. Regiei Nr. 1.

Plata prestaţiei

Ministerul Afacerilor Interne a dat o circulară prin care pentru a pune pe toţi cetăţenii în condiţiuni de egalitate faţă de obligaţiunea legală a prestaţiei în natură, ordonă primarilor tuturor comunelor din ţară să ia măsuri neintârziate pentru transformarea prestaţiei în natură — prevăzută de art. 167 din L. A. în bani, şi executarea cu formele legale a tuturor debitorilor respectivi.

Pentru înlesnirea funcţionarilor publici, a muncitorilor din întreprinderi militarizate şi a celor cu mijloace reduse, ministerul Afacerilor Interne a ordonat să se acorde o eşalonare a plăţii debitului în 3 rate egale, care se vor achita în cursul lunilor Ianuarie, Februarie şi Martie 1943. In nici un caz nu vor fi admise la eşalonare persoanele cu o stare materială bună.

O singură excepţie dela această urmărire se admite, în favoarea celor cari au fost mobilizaţi cel puţin 3 luni într'o unitate la Est de Nistru în anul bugetar 1942—1943. Aceştia vor fi îngăduiţi să facă zilele de prestaţie sau să plătească răscumpărarea lor în cursul exerciţiului viitor.

Cei cari nu respectă camuflajul

In ultimele două luni au fost condamnaţi în Capitală 740 contravenienţi la legea CAMUFLAJULUI şi anume:

- *14 la 6 luni închisoare*
- *6 la 2 luni închisoare*
- *6 cu 20.000 lei amendă*
- *16 cu 10.000 lei amendă*
- *59 cu 5.000 lei amendă*
- *639 cu amendă dela 2.000 la 5.000 lei.*

S'a atras din nou atenţiunea publicului asupra obligaţiunii ce o are de a se conforma, în PROPRIUL SĂU INTERES, prescripţiunilor numitei legi. Se va continua cu reprimarea oricărei abateri.

La zid!

La Timişoara, un mare industriaş, cu numele de Eduard Prohaska, a fost osândit la două luni lagăr şi la 1 milion de lei amendă pentrucă a vândut mălai cu preţ de speculă.

EXTERNE

Ce mărturisesc prizonierii francezi

Un număr de 123 de prizonieri de războı francezi eliberaţi din Africa de Nord au sosit pe teritoriul Franţei.

Ei au declarat că atunci când trupele franceze au încetat să mai lupte împotriva anglo-saxonilor, s'a declarat imediat o mobilizare parţială. Toţi soldaţii francezi, precum şi toţi francezii în stare de a purta armele au fost chemaţi la mobilizare.

Un subofiţer a declarat apoi că era mare lipsă de materiale de războı de tot felul şi nici n'au mai sosit vreodată. Astfel francezii care luptă alături de anglo-americani au trebuit să se mulţumească cu materiale date la reformă.

Prigonirea naţionaliştilor egipteni

In Egipt, autorităţile britanice continuă prigoana împotriva acelor egipteni cari vor să-şi scape ţara de robie. Printre cei arestaţi se numără mai mulţi deputaţi naţionalişti.

O nouă paraşută

In Japonia a fost inventată o nouă paraşută care îngădue paraşutiştilor să aterizeze exact în locul pe care şi l-au ales, oricât de puternici ar fi curenţii aerieni.

Artistul Robert Taylor internat în Spania

Artistul american de cinematograf Robert Taylor, cunoscut în toată lumea, a fost internat în Spania. El se afla pe o fortăreaţă zburătoare, care a trebuit să aterizeze forţat pe teritoriul spaniol şi a fost arestat în apropiere de Xauen (Marocul Spaniol) lângă maşină cu toţi membrii echipagiului.

Soldaţii lui Ciang Kai Sek trec de partea naţionaliştilor

Generalul Ukuauin, comandantul diviziei 4-a din armata guvernului din Ciungking, a trecut de partea guvernului naţional chinez în cursul zilei de 18 Ianuarie, dimpreună cu 40.000 de soldaţi.

Se adaugă totodată că numeroşi ofiţeri şi soldaţi din armata guvernului dela Ciungking continuă să treacă de partea guvernului din Nanking.

Evreii din Franţa n'au dreptul să mai circule

S'a hotărît ca evreilor din Franţa să li se interzică dreptul de a călători dintr'un oraş într'altul, măsură care, după cum se ştie, a fost luată şi la noi.

Turcia despre India

Un ziar turc scrie într'un articol închinat suferinţelor Indiei că poporul indian a fost indignat de tratamentul aplicat de către anglo-americani Turciei după războiul trecut.

Ziariştii turci cari vizitează acum India — adaugă ziarul — vor avea prilejul de a manifesta poporului indian sentimentele de simpatie ale poporului turc, care doreşte ca India să-şi dobândească independenţa.

Prietenia germano-spaniolă

Fuehrerul a primit Marţi, la cartierul său general, în prezenţa d-lui von Ribbentrop, ministrul de afaceri străine al Reichului, şi a Reichsleiterului Bormann, şeful cancelariei partidului, pe d. Arrese, ministrul spaniol al Falangei.

Fuehrerul a avut cu d. ministru Arrese o lungă întrevedere, în spiritul amiciţiei sincere dintre Germania şi Spania.

Cu prilejul prezenţei sale la cartierul general al Fuehrerului, d. Arrese a făcut o vizită d-lui von Ribbentrop, ministrul de afaceri străine al Reichului.

Asasinul lui Darlan credea că va scăpa

Ziarul suedez „Aftonbladet" publică o corespondenţă din Londra asupra executării asasinului fostului amiral Darlan. După cum afirmă reportajul, asasinul a crezut până în ultima clipă a vieţii că nu va fi executat, ci că va fi salvat în ultimul moment.

Asasinul, Bonnier de la Chapelle nu a răspuns nici uneia dintre întrebările puse la interogatoriu. Numai o singură dată a dat semne de nelinişte, când i s'a spus că Darlan este numai rănit şi că probabil va fi salvat. „Am dat greş, deci sunt condamnat", a spus el.

Asasinul nu a dat nici un semn de nervozitate nici în faţa curţii marţiale. Când a aflat verdictul, a declarat că nu crede să fie executat. Când a fost dus la locul execuţiei, era convins că soldaţii vor trage asupra lui focuri oarbe.

La execuţie au asistat foarte puţini martori. Până în ultima clipă a vieţii sale — termină reportajul — Bonnier a fost convins că va fi salvat.

1943 IANUARIE 31 zi
Răs. soarelui 7,33 SĂPT. 4 Ap. soarelui 16,6

JOI

21

ORTODOX: Maxim Mărturisitorul
CATOLIC: Agnia, Hemard
PROTESTANT: Agnia

Zile trecute 20
Zile rămase 345

„Neamul nostru a înţeles că ne este hărăzit să trăim cea mai vie eră epocă de istorie."
(Mareşal Antonescu)

Turcia vrea să trăiască în pace

D. Saracioglu, primul ministru al Turciei, a spus unor ziarişti străini că ţara sa are o singură dorinţă: să trăiască în pace. Pentru ajungerea acestui scop, Turcia duce o politică de neutralitate cinstită.

Apărarea naţională a Suediei

Primul ministru suedez, d. Hanson, a făcut în Parlament o declaraţie cu privire la apărarea naţională a Suediei. Măsurile militare care au fost luate nu înseamnă că s'au produs fapte neliniştitoare pentru independenţa ţării, ci că ele pornesc din spirit de prevedere.

Haite de lupi în Spania

Iarna grea care s'a aşternut şi peste ţinutul Spaniei a scos din vizuinele lor haitele de lupi. Numeroase fiare s'au năpustit la frontiera dintre Spania şi Portugalia asupra unor turme de oi, pricinuind mari pagube. La vânătoarea pornită pentru nimicirea haitelor au luat parte câteva sute de ciobani şi ţărani.

Forţele italiene sunt nesfârşite

Serbările pentru comemorarea celei de a 20-a aniversare dela întemeierea miliţiei fasciste au început la Florenţa.

Generalul Galdiati, şeful statmajorului general al miliţiilor fasciste, a inspectat formaţiile din Florenţa, pronunţând, cu această ocazie, o cuvântare în care a arătat că miliţia fascistă se încadrează profund în rândurile naţiunii italiene, ale cărei forţe sunt nesfârşite.

In drum spre Germania

Plecările de trenuri speciale cu lucrători francezi spre Germania sunt într'o continuă creştere. Tot mai mulţi muncitori se oferă să plece la lucru în Germania pentru a înlesni astfel înapoierea în patrie a prizonierilor de război. Aceeaşi încheere se poate trage din informaţiile care arată că numeroase trenuri încărcate cu prizonieri de războı francezi intră în Franţa, îndreptându-se spre Paris şi spre alte oraşe din Franţa ocupată şi neocupată.

Lipsă de braţe în Anglia

Din cauza lipsei de braţe, câteva mine de cărbuni din Anglia vor fi silite în scurt timp să-şi înceteze lucrul, ceea ce va înrăutăţi şi mai mult criza de combustibil.

SITUAŢIA PE TOATE FRONTURILE DE LUPTĂ

LUPTE INDÂRJITE PE TOT FRONTUL DE RĂSĂRIT

In ultimele 24 de ore luptele din Răsărit au păstrat acelaş caracter de îndârjire. Pretutindeni bolşevicii, fără să ţină seamă de considerabilele pierderi pe care le au în oameni şi materiale, atacă. In toate sectoarele frontului de est tactica adoptată de armata germană este aceia a unui front elastic, apărând terenul cu succes. Succesele locale pe care le înregistrează uneori inamicul sunt repede neutralizate prin contra-atacuri viguroase.

IN CAUCAZ LUPTE VIOLENTE

Pe frontul Caucazului se dau lupte îndârjite. Comunicatul forţelor armate germane anunţă că în Caucazul de vest trupe germane şi române au respins atacuri inamice.

In Caucazia de Nord şi în regiunea Donului au avut loc deasemeni lupte grele, în cursul cărora inamicul a pierdut dela 17 la 18 Ianuarie un număr de 62 tancuri, dintre care unele de tonaj greu.

Actualmente bătălia a luat caracterul unor îndârjite lupte de materiale în care adversarul nu precupeţeşte nici un fel de sacrificiu nici în ce priveşte oamenii, nici materialul.

TRUPELE GERMANE REZISTĂ CU SUCCES LA STALINGRAD

La Stalingrad situaţia, cu toată presiunea inamicului, a rămas neschimbată. Trupele germane se apără neclintite, cu o voinţă de luptă extraordinară şi cu un spirit de sacrificiu rar întâlnit împotriva asalturilor disperate bolşevice.

In sectorul central al frontului şi la sud-est de lacul Ilmen, atacurile locale bolşevice au rămas fără rezultat.

LA SUD DE LACUL LADOGA RUŞII INREGISTREAZĂ PIERDERI MARI SÂNGEROASE

La sud de lacul Ladoga inamicul a atacat mereu cu un puternic sprijin de artilerie, dar a fost respins în poziţiile lui de plecare prin lupte grele, suferind pierderi extrem de sângeroase. Aici, ca şi la sud-est de lacul Ilmen au fost distruse un număr de 32 de tancuri.

Cu prilejul acestor lupte, aviaţia a fost deosebit de activă în ambele tabere. Sovieticii, în lupte date cu avioanele germane şi slovace au pierdut 16 aparate de vânătoare, fără ca germanii şi aliaţii să aibă vreo pierdere.

IN AFRICA DE NORD, SITUAŢIA ESTE NESCHIMBATĂ

Pe frontul african situaţia se prezintă astfel:

In Africa de nord, armata blindată germano-italiană a opus mai departe inamicului o rezistenţă dârză.

Grupuri de luptă germane au străpuns în Tunisia poziţiile inamice în mai multe sectoare şi au luat cu asalt înălţimi apărate cu înverşunare de inamic.

Avioane de luptă au scufundat noaptea trecută în regiunea maritimă Bone două vase de transport cu o deplasare totală de 12.000 de tone şi au avariat alte două cargoboturi, de tonaj mijlociu.

Zece avioane inamice au fost doborâte deasupra Africei de nord.

AVIAŢIA GERMANĂ A BOMBARDAT CU SUCCES ORAŞUL ŞI PORTUL DOVER

Activitate demnă de semnalat s'a petrecut şi în regiunea Canalului Mânecii, în Golful German şi pe coasta norvegiană unde aviaţia britanică a pierdut opt avioane.

Avioane de luptă au bombardat cu succes oraşul şi portul Dover cu bombe explosive şi incendiare în seara zilei de 18 Ianuarie. Au fost bombardate în special obiectivele militare. In urma acestui raid toate avioanele germane s'au întors, fără pierderi în bazele lor.

Tipografia Societăţii Naţionale de Editură şi Arte Grafice „DACIA TRAIANĂ", Bucureşti, Str. Sărindar 5-7-9 (tel. 3.84.30), înmat. sub Nr. 156/942 la Reg. Of. Comerţului Buc. Tipărită la 21.I.1943